

PARTIT COMUNISTA DEL POBLE DE CATALUNYA

1er CONGRÉS

Enfortir el Partit Comunista, conquerir l'Estat Socialista

TESI POLÍTICA

INDEX

0. Introducció

1. Caracterització de la lluita de classes a Catalunya

- 1.1 Arrels històriques, antecedents i gènesi de la construcció nacional catalana.
- 1.2 El bloc oligàrquic català
- 1.3 La petita i la mitjana burgesia
- 1.4 La classe obrera catalana
- 1.5 L'estructura econòmica catalana

2. La crisi capitalista

- 2.1 La crisi capitalista a l'Estat Espanyol
- 2.2 La crisi capitalista a Catalunya

3. Conquerir el socialisme

- 3.1 Partit de classe a Catalunya
- 3.2 Autodeterminació i República Socialista de caràcter Confederal
- 3.3 El Front Obrer i Popular pel Socialisme
- 3.4 Programa polític

0. Introducció

Aquest Primer Congrés del Partit Comunista del Poble de Catalunya és un punt d'inflexió del comunisme català, durament colpejat pel reformisme i l'oportunisme, marcant l'inici d'una nova etapa d'ofensiva política i organitzativa dels i les comunistes de Catalunya.

El nostre referent històric és el gran Partit Socialista Unificat de Catalunya de Joan Comorera, membre de la IIIa Internacional Comunista, agermanat al Partit Comunista d'Espanya del camarada José Díaz.

La derrota del proletariat català i dels pobles d'Espanya davant el nazifeixisme i la mort de milers de quadres proletaris durant la guerra i la resistència, així com la criminal repressió dels presoners a la postguerra, quan més de 300.000 persones foren assassinades a les presons d'arreu de l'estat; definiran la història del moviment comunista espanyol i català.

Les tesis de reconciliació nacional i l'eurocomunisme carrillista, emparades per les tesis del XXè Congrés del PCUS, canviaren el rumb del comunisme a l'Estat Espanyol. A Catalunya, el Vè Congrés del PSUC va ser una victòria del marxisme-leninisme català contra les tesis eurocomunistes. Els sectors que volien liquidar el Partit van tenir que recórrer a l'expulsió dels comunistes l'any 1981, donant peu a la fundació del Partit Comunista de Catalunya, que serà peça clau en la fundació del nostre partit germà, el PCPE l'any 1984.

El mateix PCC, no resistirà l'ofensiva ideològica del capitalisme mitjançant les formes i les tesis reformistes, revisionistes i oportunistes, trencant el 1994 amb el PCPE. El context històric marcat per la contrarevolució a la Unió Soviètica i a la resta del camp socialista europeu, juntament amb el desgast d'una segona gran ruptura en menys de quinze anys, defineix una sortida desordenada dels quadres i militants leninistes del PCC.

La contrarevolució al bloc socialista, l'ofensiva ideològica del capitalisme i la pròpia subjectivitat dels quadres comunistes catalans provoquen que el primer PCPC, nascut el 1994, no pugui quallar com el Partit independent de la classe obrera catalana. Altres grups leninistes com els Col·lectius Comunistes o el PCOC, no conflueixen en l'actual PCPC fins el 2001, després de tres anys d'unitat d'acció, en el marc de la conferència d'unitat.

L'actual PCPC es funda l'any 2001 doncs, però 7 anys de fragmentació del leninisme català van deixar les forces del Partit Comunista sota mínims. Només la indestructible voluntat revolucionària d'un grapat de militants comunistes, la major part d'ells veterans de la lluita clandestina i la ferma lleialtat als principis del marxisme-leninisme, manté la flama del Partit Comunista a Catalunya. Del 2001

fins avui, la tasca del PCPC no ha estat una altra que resistir, com es diria col·loquialment, aguantar la bandera i reorganitzar el Partit d'avantguarda de la classe obrera catalana, agermanat i compromès amb el projecte leninista del PCPE a la resta de l'Estat Espanyol.

Primer, calia garantir el relleu en el combat proletari, per això era imprescindible reorganitzar la Joventut Comunista. Dos joves són els encarregats de la difícil tasca, i es funden els Joves Comunistes del Poble Català, JCPC.

En segon lloc calia reagrupar els i les comunistes que encara estaven dispersos, i el 2002 es constitueix la Mesa de Refundació Comunista de Catalunya, que acaba per fracassar.

La reconstrucció de la joventut comunista, ha sigut un èxit rotund. D'aquell petit nucli de camarades el 2001, el 2013 tenim una forta i nodrida organització juvenil. Els CJC-JCPC (Col·lectius de Joves Comunistes – Joves Comunistes del Poble Català) representen una gran escola de quadres leninistes i un combatiu destacament comunista en les lluites de la joventut obrera i d'abstracció popular, particularment dels i les estudiants.

El Partit, s'ha nodrit de nous militants. Un lent però constant creixement, ha permès que el Partit Comunista del Poble de Catalunya augmenti la seva capacitat d'intervenció i s'estructuri cada cop de manera més eficient entorn les seves cèl·lules.

És així com l'organització revolucionària independent de la classe obrera catalana, el PCPC, ha pogut resistir i reconstruir-se en el període històric 2001-2013. 12 anys de dura i abnegada lluita i sacrifici que han sigut superats pel gran bagatge històric i polític del marxisme-leninisme a Catalunya des de la fundació l'any 1936 del PSUC, així com la construcció d'un projecte revolucionari comú per a Espanya amb el PCPE; tasca impossible sense la voluntat i el sacrifici revolucionari d'un grapat de camarades. Avui el PCPC es troba en disposició de celebrar el seu 1r Congrés, que senti les bases polítiques i organitzatives per avançar cap a la conquesta del poder polític per part de la classe obrera catalana.

La gènesi del PCPC ha estat marcada per dos períodes històrics ben clars. Del 2001 fins el 2007 el Partit es va haver de desenvolupar en el marc d'una expansió econòmica del capitalisme català, basada en la construcció i el turisme i sustentada pel capital financer. A partir del 2007, la crisi de sobreproducció del capitalisme, de caràcter estructural i especialment dura a l'Estat Espanyol, posa de manifest els límits del projecte burgès a Catalunya.

A la IV Conferència Nacional del 2009 es va definir una línia d'actuació d'acord amb les tesis del VIIIè Congrés del PCPE del 2006, marcant les línies mestres

d'actuació dins el Front d'Esquerreres i de la lluita per la ruptura democràtica per aconseguir una República Popular.

La línia marcada per la IVa Conferència Nacional del PCPC, defineix la necessitat d'una política d'aliances basada en la unitat sota un programa de mínims de caràcter democràtic al conjunt d'expressions organitzades del camp popular, fruit d'aquest acord, planteja al conjunt de classes populars de Catalunya i l'Estat un procés de ruptura democràtica, on a partir del derrocament de la monarquia borbònica, s'iniciés un procés constituent republicà que tot i no ser socialista, tingués unes posicions prou avançades, afavorint i millorant les posicions de la classe obrera per a una posterior presa del poder i construcció-instauració del socialisme.

D'una altra banda, el IXè Congrés del PCPE, l'any 2010, fruit de l'anàlisi científic de la nova realitat d'un capitalisme immers en una crisi estructural de dimensions desconegudes fins avui, fruit de l'anàlisi autocrític de l'aplicació mecànica de les tesis de front popular heretades de la tercera internacional i fruit del debat i anàlisi del capitalisme dins el Moviment Comunista Internacional; es realitza una auto-crítica i un gir estratègic d'ampli espectre.

És en aquest context en el que el PCPC es troba en la necessitat de debatre àmplia i profundament unes línies estratègiques que superin les formulacions de la IVa Conferència Nacional. Discutim les línies del nostre Partit germà, i preparem el PCPC per passar a la ofensiva, colpejant conjuntament amb el PCPE.

Les conclusions sorgides del debat congressual, tant polítiques com organitzatives, dins el marxisme-leninisme i el centralisme democràtic, hauran de situar el PCPC en millors condicions per realitzar la seva missió històrica, la construcció del socialisme-comunisme a Catalunya.

1. Caracterització de la lluita de classes a Catalunya.

El desenvolupament del capitalisme a Catalunya, i per tant de la lluita de classes a Catalunya, està condicionat per la seva pertinença al bloc imperialista europeu i pel caràcter nacional de Catalunya dins l'Estat Espanyol.

Això darrer no vol dir, en cap moment, que ens referim a categories romàntiques o xovinistes per definir el capitalisme català. Al contrari, el materialisme històric ens dona les eines per un correcte anàlisi de la gènesi de la nació catalana fruit d'un desenvolupament propi de les condicions materials i de les relacions de classe dins un territori.

Els i les comunistes hem de defugir sempre de posicions essencialistes burgeses i petitburgeses i hem de defugir de nacionalismes de tot tipus a l'hora d'analitzar la realitat i d'organitzar la lluita de la classe obrera.

La lluita de classes a Catalunya no es pot entendre al marge del caràcter nacional català, que no és altra cosa que la plasmació particular d'aquesta lluita de classes en funció d'unes característiques del capitalisme i les classes socials catalanes, per unes forces productives i unes relacions de producció concretes, fruit d'un procés històric material de construcció nacional diferenciat de la construcció nacional espanyola. Igualment, el desenvolupament de la lluita de classes a Catalunya tampoc es pot entendre sense contemplar la seva pertinença a la superestructura estatal espanyola ni a la Unió Europea com a bloc imperialista.

El caràcter de l'Estat Espanyol com a projecte de la burgesia superador del feudalisme, defineix des del segle XVIII, l'intent de les diferents burgesies nacionals, principalment la basca, la catalana i la castellana, per encabir els seus interessos dins un marc comú. Aquestes pugnes interburgeses, han definit la història moderna catalana, i d'aquestes pugnes, molts cops cruentes i salvatges, s'han derivat els diferents intents d'encaixar els interessos de les classes dominants en el marc de diferents formulacions estatals, ja sigui l'estat monàrquic centralista, la república, el feixisme, el federalisme o l'autonomisme.

La utilització per part de les diferents burgesies dels fets nacionals en la defensa dels seus interessos de classe en pugna, ha provocat que els nacionalismes, tant espanyol com català, s'hagin convertit en ideologies transversals que impregnen des de l'extrema dreta a l'extrema esquerra, facin de la llengua un fet polític, i provoqui, fins i tot, que l'església catòlica estigui aparentment dividida en funció de quin és el seu nacionalisme de referència.

En aquest context, no s'han d'entendre les expressions més crues del nacionalisme com accions de maldat irracional. Si dins de les pugnes interburgeses, la burgesia catalana alçava la bandera de la llengua o de la cultura per fiançar i legitimar el seu poder, la burgesia espanyola perseguia i eliminava aquestes expressions de la superestructura per limitar i sotmetre a la facció burgesa en conflicte.

Així, el nacionalisme, tant espanyol com català, és una alienació ideològica per situar a la classe obrera i els sectors populars darrere interessos aliens i separacions de classe perniciosos i fictícies. Ara bé, quedar-nos aquí seria un error d'anàlisi, ja que així com existeix una nació burgesa, també existeix, reflex de la lluita de classes, una nació proletària en relació dialèctica. Els i les comunistes

reivindiquem i defensem aquesta nació obrera i popular, que només podem entendre en relació internacional i fraternal amb el contingut obrer i popular del conjunt de construccions nacionals que hi ha a la resta de l'estat espanyol.¹

El Partit Comunista té el deure de desenvolupar una proposta independent per a la classe obrera, proposta que l'allunyi de la ideologia burgesa, respongui a la nació que respongui. La classe obrera només té una missió, superar la contradicció capital-treball, superació que només és possible conquerint el poder polític, construint el socialisme-comunisme i instaurant la dictadura del proletariat sobre la burgesia.

Només en la superació del capitalisme, i en la construcció del socialisme-comunisme, es podrà abordar realment la qüestió de les nacions que conformen l'Estat Espanyol. Com deia Stalin, *"l'existència del capitalisme sense opressió nacional és tan inconcebible com l'existència del socialisme sense emancipació de les nacions oprimides, sense la llibertat nacional"*. No per una qüestió només ideològica, la mateixa conquesta de l'Estat per part de la classe obrera, imposant un mode de producció que respongui únicament a les necessitats de la majoria i controlat democràticament per la classe, eliminarà d'arrel totes les expressions d'opressió nacional i de pugna entre nacions com a expressió de la pugna entre burgesies. És en aquest marc on la classe obrera de cada nació de l'Estat, en funció dels seus interessos i necessitats, decidirà d'igual a igual la forma de relacionar-se amb la resta de pobles d'Espanya i del món. **Per això la proposta del PCPC de República Socialista de caràcter Confederal és l'única realment capaç de superar la qüestió nacional a l'Estat Espanyol.**

Com veurem en aquest punt, la lluita de classes a Catalunya està definida per la pertinença de Catalunya al bloc imperialista com a una nació dins l'Estat Espanyol, amb una burgesia integrada dins el bloc oligàrquic espanyol, però en pugna amb la burgesia espanyola per obtenir millors posicions en el marc estatal, europeu i mundial.

El capitalisme català, junt amb l'espanyol, és un capitalisme altament desenvolupat, amb unes forces productives desenvolupades i un alt nivell de concentració i centralització del capital.

Més enllà dels condicionants nacionals, estatals, jurídics, culturals i d'altra índole, la classe obrera catalana desenvolupa la seva lluita en el marc de la perifèria del

¹ "Cada cultura nacional comporta elements, inclús no desenvolupats, d'una cultura democràtica i socialista, perquè en cada nació existeix una massa treballadora i explotada quines condicions de vida generen forçosament una ideologia democràtica i socialista. Però, en cada nació, existeix també una cultura burgesa (i que també és, la majoria de les vegades, ultra reaccionària i clerical), no només en l'estat d'elements, sinó sota forma d'una cultura dominant. Així, de manera general, la cultura nacional és la dels grans terratinents, la clergalla, de la burgesia." LENIN, Notes crítiques sobre la qüestió nacional.

capitalisme europeu altament desenvolupat. Aquest caràcter perifèric s'ha accentuat arrel de la crisi sistèmica.

L'intent de les burgesies d'inserir Catalunya i l'Estat Espanyol dins el centre imperialista mitjançant la ràpida expansió internacional dels monopolis financers, energètics, d'infraestructures, telecomunicacions i de transport espanyols i catalans està fracassant.

Aquest fracàs repercuteix directament en les condicions d'explotació de la classe obrera catalana. Davant el fracàs de l'expansió imperialista dels monopolis catalans i espanyols, l'única sortida a la crisi és la sobreexplotació de la classe obrera aquí, sobreexplotació basada en la major extracció de plusvàlua del nostre treball i en l'eliminació accelerada del salari indirecte que representa el sector públic i els serveis i prestacions socials, per ser transferit al sector privat, intentant mantenir així unes taxes de benefici que permetin sustentar la reproducció ampliada de capital de forma òptima.

Com definirem en tot aquest apartat, la oligarquia catalana, conjuntament amb la resta de burgesies de l'Estat, veu com fracassa el seu projecte històric centrat en la incorporació avantatjosa al bloc imperialista europeu, i es troba en posicions de derrota i subordinació als monopolis de la UE, liderats per l'eix franco-alemany, i a l'atac i pressió dels monopolis nord-americans i britànics.

En el marc d'aquestes pugnes interburgeses i interimperialistes, dins el caos del senil capitalisme, és on la classe obrera catalana té la missió històrica de superar el caduc mode de producció capitalista i erigir-se en la classe dominant que construeixi el socialisme, en resum, fer la Revolució Socialista.

1.1 Arrels històriques, antecedents i gènesi de la construcció nacional catalana.

Els antecedents de la gènesi de Catalunya com a nació, al contrari del que defineix la historiografia burgesa, és la història de la transició del feudalisme al capitalisme en un territori, amb uns senyors feudals i una burgesia comercial en decadència, a les que es priva l'accés a les riqueses d'Amèrica per més de 250 anys.

El Compromís de Casp el 1412 i el nomenament del rei Ferran I d'Aragó, representa la fi historiogràfica de la hegemonia del feudalisme del Principat de Catalunya sobre els Regnes d'Aragó i València. Aquest compromís és fruit de la mort sense successor del rei Martí I; aquest fet provoca, com és normal en el feudalisme, una profunda crisi política i institucional.

Aquesta crisi, amb enfrontaments i disputes feudals dins la corona catalano-aragonesa, fa que el Principat català, molt pròsper en el seu comerç pel Mediterrani, entri en una decadència política en favor de la dinastia Trastámara d'Aragó.

Aquesta decadència política del Principat de Catalunya s'accentua amb el matrimoni entre Ferran II d'Aragó, net de Ferran I, i Isabel I de Castella. Amb aquesta unió es segella l'aliança entre iguals entre els dos regnes, el famós *tanto monta monta tanto*, però per la mateixa estructura de la corona catalano-aragonesa, en detriment del feudalisme català en favor de l'aragonès.

Tot i això, el Principat català manté un fort dinamisme comercial, ja que controla bona part del comerç al Mediterrani, la principal ruta comercial d'Europa amb Àfrica i Àsia. Aquest domini comercial fa que al Principat existeixi una forta burgesia comercial que ja en el feudalisme del S/XV comptava amb expressions polítiques de classe, com el Consell de Cent. Aquesta burgesia comercial, molt més desenvolupada que a la resta dels regnes feudals ibèrics, marcarà el caràcter nacional català posteriorment.

La victòria del bàndol borbònic significà l'eliminació de les institucions històriques, els furs i les lleis catalanes, així com la persecució de la llengua catalana. Aquest procés de dominació de la Monarquia Hispànica sobre Catalunya comporta un canvi en les tàctiques de la burgesia catalana dins l'estratègia general d'augment dels seus beneficis.

La conquesta d'Amèrica iniciada el 1492, provocarà que la crisi política dels senyors feudals del Principat, s'accentuï amb una crisi econòmica de la burgesia comercial catalana i dels seus senyors. És l'anomenada decadència.

L'eix del comerç mundial durant els segles XVI, XVII i XVIII es trasllada del Mediterrani a l'Atlàntic. L'esplendor català dels segles XIII, XIV i XV, dona pas a l'època daurada de Castella que monopolitza l'extracció de riqueses d'Amèrica.

El comerç amb Amèrica es centralitzava mitjançant la "*casa de contratación*", depenent de la corona castellana, i com que les flotes a Amèrica només podien sortir dels ports de Sevilla i Cadis, provoca que, de facto, la burgesia comerciant catalana quedi fora d'aquest lucratiu comerç basat en el saqueig i l'espoli.

Només un grapat d'agents comercials catalans estaven instal·lats a Cadis, exercint d'importadors de les mercaderies provinents d'Amèrica.

La guerra de successió a principis del S/XVIII, assenyala l'inici de l'Estat modern. Faltaven 75 anys per la revolució burgesa de França, però dins de les estructures feudals europees, la necessitat de l'edificació d'un potent estat central capaç de controlar i dirigir una economia cada cop més potent, complexa i rica era evident. Dins de la societat feudal ja es desenvolupava el capitalisme comercial i la lluita de classes es manifestava. Dins allò vell ja sorgia allò nou.

La guerra de successió enfrontà dos models oposats, el model modern i centralista francès dels borbons i el clarament feudal dels Àustria. Els nobles i burgesos catalans apostaren pel model feudal, ja que aquest els conferia una independència financera i política major. Simplificant molt la qüestió, la decadent Catalunya preferia restar empobrida però amb autonomia en els seus assumptes, que seguir empobrida però sense cap autonomia.

La derrota catalana en la guerra de successió marcà la fi de les llibertats polítiques i econòmiques que gaudia el feudalisme català. Però, curiosament, representa l'inici del que en el segle XIX es definiria com a Renaixença, i que no va ser altra cosa que el creixement de la burgesia catalana.

Dins la historiografia burgesa nacionalista catalana, s'assenyala el 1714 com la fi de les llibertats nacionals catalanes i l'inici de l'opressió espanyola. Certament la victòria del centralisme borbònic inicià una dura repressió de la llengua i l'eliminació dels furs catalans, però l'Estat modern i centralista imposat per Felip V i els Borbons representà també la inserció de Catalunya, la seva noblesa i la seva burgesia en el negoci de l'espoli colonial a Amèrica.

És així que, és en el segles XVIII i XIX quan els primers nobles catalans son Virreis a Amèrica: Miquel Avilés és Virrei del Perú i posteriorment del Rio de la Plata, Manuel d'Amat governador de Xile i Virrei del Perú, i Manuel Oms virrei del Perú també.

És en el segle XIX quan la burgesia comercial catalana, tants segles relegada a posicions de tercer ordre, veu la seva gran oportunitat. En un primer moment, el

vi i les vinyes representa la principal base productiva catalana, però a finals del S/XIX, la plaga de la fil·loxera arruïnà el sector.

Les primeres dècades del S/XIX són l'esplendor del tràfic d'esclaus africans cap a Amèrica, principalment a Cuba. Molts comerciants catalans, els anomenats indians, en realitat eren negrers que capturaven esclaus a les costes africanes que eren enviats, principalment, al Carib per a les explotacions de canya de sucre, cultiu en plena expansió perquè la demanda mundial de sucre estava en augment.

Aquest negoci tan lucratiu és el que fa ressorgir la burgesia a Catalunya, una nova classe s'està configurant. Feia menys de 30 anys de la revolució francesa, i la burgesia i el liberalisme s'estenien per Europa.

En tot el segle XIX la burgesia catalana inicia la seva acumulació primària de capitals amb les vinyes i el negoci dels esclaus a Cuba i La Española per les plantacions de sucre. Aquest capital primigeni del comerç d'esclaus s'utilitza per adquirir les plantacions de sucre on explotar aquests esclaus. No és casualitat que marques de rom com Barceló, Bacardí o Brugal siguin cognoms catalans, i comencen a iniciar el cicle de reproducció ampliat del capital.

Aquests capitals, al llarg del segle XIX es repatrien a Catalunya, i serveixen per la revolució industrial catalana, en un procés molt semblant a la revolució industrial britànica i nord americana. El tèxtil és el motor econòmic de Catalunya, que s'alimenta amb el combustible de la sang dels esclaus negres a Cuba i Santo Domingo. Per això el 1871 la burgesia catalana funda la Lliga Nacional Antiabolitionista, oposada a l'abolició de l'esclavitud, d'aquesta lliga en formaven part Joan Güell i el Marquès de Comillas, i tenia el suport del Col·legi d'Advocats, de la patronal catalana Foment del Treball Nacional, de la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Barcelona (La Caixa) i del Seminari Conciliar (l'església).

Mentre la burgesia catalana edificava les bases del seu poder econòmic sobre la revolució industrial fruit del treball esclau, a partir de la segona meitat del S/XIX necessita construir la base per al seu poder polític. Necessita la nació i és quan sorgeix la renaixença i el catalanisme polític; una cultura, una nació, una classe.

La contradicció entre el nivell de desenvolupament del capitalisme a Catalunya, amb una burgesia consolidada econòmic i políticament, en detriment d'una Castella enrederida i amb grans regions sense desenvolupament industrial, amb amplis vestigis de l'economia agrària del feudalisme i amb el manteniment dels grans latifundis, així com el poder econòmic i polític de l'església, marcaran històricament les relacions entre la burgesia catalana i espanyola, en una lluita d'interessos constant, però a la vegada de comunió per al manteniment del sistema de dominació, la repressió dels moviments obrers i populars i el sosteniment de l'explotació i el saqueig imperialista.

Aquesta és la gènesi de la nació catalana i el nacionalisme com a fenomen polític i ideològic, conseqüència del naixement de la burgesia catalana, una burgesia amb uns orígens diferents de la resta de burgesies de l'Estat, i amb uns interessos que son comuns i enfrontats a l'hora.

La burgesia catalana no podia erigir-se com a classe nacional espanyola, ja que no tenia el poder polític espanyol. Aquest, en mans de la corona centralista espanyola, representava els interessos de les encara importants restes feudals espanyoles, principalment nobles, església i terratinents. La burgesia espanyola encara era molt dèbil i incapaç d'erigir-se en classe hegemònica.

Per tant, si no es podia erigir en burgesia nacional espanyola, tenia que construir una nació per ella, la nació catalana. La renaixença és l'esforç per crear aquesta nació, i necessitava els seus mites, el seu himne, la seva llengua, la seva història, el seu art, etc.

Però a l'hora que s'erigia com a classe nacional catalana, Espanya representava el seu principal mercat, Espanya li oferia seguretat davant les revoltes obreres, Espanya garantia el domini colonial, etc. Aquesta contradicció és la que ha marcat la ideologia nacionalista catalana en les diverses èpoques i expressions fins arribar a avui, entre el regionalisme i l'autonomisme a l'independentisme.

Mentre el 1871 la burgesia catalana estava contra l'abolició de l'esclavitud, en la mateixa època altres burgesos d'origen català com els Arnau, Miró o Bacardí lluitaven per la independència de Cuba, sent la bandera independentista catalana inspirada per la bandera cubana.

Aquesta capacitat pendular de la burgesia catalana li ha permès sobreviure el violent segle XX i en aquesta primera dècada del segle XXI en qualsevol context, ja que era capaç de recolzar la II República i a l'hora a Franco, podia recolzar al rei i lluitar per la independència cubana, pot apostar a la independència i a l'hora defensar l'autonomia, presidir la patronal espanyola i controlar els peatges catalans i dir que Espanya ens roba i promoure el boicot als peatges "espanyols" controlats per Abertis (La Caixa).

No hem de confondre aquesta descripció del naixement polític de la nació i el nacionalisme, com a fenòmens socials fruit del desenvolupament de la lluita de classes i de les necessitats de la classe dominant, amb el caràcter nacional de Catalunya, amb la Catalunya entesa com a comunitat humana particular i peculiar.

La definició de Josep Stalin sobre els elements necessaris perquè una comunitat humana pugui ser definida com a nació ens dona llum. Així el camarada escriu:

Nació és una comunitat humana estable, històricament formada i sorgida sobre la base de la comunitat d'idioma, de territori, de vida econòmica i de psicologia, manifestada aquesta en la comunitat de cultura.

Així els i les comunistes, entenent la nació amb les bases del materialisme històric, reconeixem el caràcter nacional català, i sent Catalunya una nació, defensem el dret a l'autodeterminació del poble català, amb totes les seves conseqüències.

1.2 El bloc oligàrquic català

La gènesi de la moderna burgesia catalana fruit d'un procés històric concret i particular ha propiciat l'enquistament d'una reduïda oligarquia catalana d'unes 300 famílies, que són les que han dominat i dominen el país des de mitjans del segle XIX.

Aquest bloc oligàrquic català ha marcat la història moderna del país, els seus orígens en el comerç esclavista, la vinya, el tèxtil i el comerç d'ultramar, fortament dependents de l'estructura estatal espanyola, que li ofería seguretat i mercats, però que, per la seva pròpia gènesi al marge del feudalisme castellà i les seves estructures imperials, necessitada d'un modern liberalisme econòmic que Espanya era incapaç d'oferir. El bloc oligàrquic català s'emmirallava en la moderna França i Gran Bretanya com a models polítics i econòmics més adients a les pròpies necessitats.

La industrialització a Catalunya a la segona meitat del s/XIX es basa en el tèxtil, indústria que en un primer moment té el seu mercat natural dins el marc de l'Estat-nació espanyol, però que, a principis del segle XX, s'europaïtza i el sector tèxtil català pren una forta embranzida al convertir-se en un dels principals subministradors d'uniformes militars a tots els contendents de la 1ª Guerra Mundial.

Mentre els industrials catalans exportaven a Europa, les colònies tèxtils necessitaven de l'església, la Guàrdia Civil i l'exèrcit per sufocar les vagues i revoltes obreres. Mentre l'oligarquia catalana aspirava a conquerir els mercats europeus, abraçant els ideals liberals, no tenia més remei que buscar l'aixopluc i la protecció de les institucions i de l'estat conservador espanyol.

El bloc oligàrquic català, sempre ha jugat aquest doble rol, durant la II República, durant el franquisme i durant la reinstauració franquista de la monarquia.

Avui, mentre la crisi sistèmica de sobreproducció que pateix el capitalisme, especialment l'europeu i l'espanyol, ha fet retrocedir el capitalisme espanyol, i català, a posicions de segon ordre dins l'estructura imperialista de la UE, l'oligarquia catalana es torna a trobar amb el seu etern dilema: fixa la seva mirada cap al capitalisme centreeuropeu i aprofundeix les seves aliances internacionals amb els EUA i Israel, però segueix depenent del mercat i de la protecció jurídica i repressiva de l'Estat Espanyol.

L'oligarquia catalana, i les seves principals expressions polítiques (CiU, ERC, PSC), dins el seu ideari, sempre han desat a les golfes opcions més o menys sobiranistes, des del federalisme del PSC, a la guerra per les competències autonòmiques de Jordi Pujol o a l'independentisme d'ERC, de sectors de CDC i d'UDC.

Els i les comunistes hem interpretat que els diferents discursos que reclamaven de major autogovern i sobirania per Catalunya, eren simples eines de negociació política amb la burgesia espanyola. No obstant, cal valorar que aquestes apostes en els darrers anys, i sobretot amb l'accentuació de la crisi sistèmica del capitalisme a l'Estat Espanyol, estan deixant de ser simples armes retòriques per convertir-se en verdaderes apostes polítiques o "plans B" davant una eventual desfeta del projecte d'inserir el capitalisme espanyol dins el bloc imperialista europeu.

La política internacional del bloc oligàrquic català ha anat teixint des de finals de la Guerra Civil unes fortes relacions amb l'Europa liberal, principalment amb la França de De Gaulle i la Gran Bretanya de Churchill, arribant a participar en els serveis secrets d'aquests països. Un cop acabada la segona guerra mundial, sectors nacionalistes catalans, representants del bloc oligàrquic català, estrenyen els vincles amb el Departament d'Estat Nord Americà i amb l'estat sionista, amb el que no deixaran de sentir-se identificats durant totes aquestes dècades.

Aquests moviments en l'àmbit internacional culminen amb l'estreta connexió de la democràcia cristiana catalana d'UDC amb la democràcia cristiana alemanya a partir dels anys 60.

La pretensió essencial de tot aquest desplegament diplomàtic i de política internacional tenia i té com a referent, situar la qüestió catalana i la viabilitat d'un possible estat català dins l'escena europea i atlantista, òbviament, però, aquesta aposta del bloc oligàrquic català sempre ha sigut menystinguda i instrumentalitzada per les grans potències, ja que l'Estat Espanyol, en el seu afany modernitzador, especialment a partir dels anys 60 del S/XX ja acomplia el paper europeista i pro atlantista que s'adjudicava la burgesia catalana.

Aquesta tendència centrífuga del bloc oligàrquic català es contradiu amb una tendència centrípeta, que busca en l'Estat Espanyol la protecció necessària pels seus negocis. Així va passar durant la república, que davant el que era una aposta de modernització de l'estat davant les velles estructures conservadores centralistes, al esdevenir el Front Popular una força de progrés amb forta influència comunista, i davant les revoltes del moviment obrer, opta per aliar-se amb el feixisme contra la república.

Igual passa avui, i mentre els portaveus polítics de CiU fan crides a la independència i les consultes populars per un estat català dins Europa, ells mateixos pacten amb el govern central els termes de la darrera reforma laboral, un nou codi penal per combatre el moviment obrer o la participació dels cossos antiavalots i serveis d'informació de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil a Catalunya per reprimir els moviments populars.

Aquesta realitat política és el reflex dels interessos dels monopolis catalans, en mans d'aquesta minsa oligarquia. Un senzill estudi de les principals grans empreses catalanes, de les seves interrelacions en la propietat i dels seus mercats, expliquen clarament el seu compromís amb el projecte del bloc oligàrquic espanyol i d'Espanya, a l'hora que manté les opcions sobiranistes.

Vegem-ho:

- a) El buc insígnia de l'oligarquia catalana, La Caixa, hereva directa de la Caixa d'Estalvis que a finals del segle XIX s'oposava a l'abolició de l'esclavitud, té uns actius de més de 282.000 milions d'Euros, i a través de les seves filials Caixabank i Criteria té el control o una participació preferent sobre multinacionals catalanes, espanyoles i internacionals. La Caixa controla un 5% de la major multinacional espanyola, Telefònica. Controla part del sector energètic espanyol amb un 13% de Repsol i un 37% de Gas Natural. Posseeix el 24% d'Agbar. En el negoci de la sanitat privada està present amb el 20% d'UMR, amb més de 1.000 llits en 20 províncies espanyoles. Té participacions importants al sector immobiliari amb Colonial i Metrovacesa. Controla el 25% d'Abertis, els mateixos que ens cobren els peatges a les autopistes "espanyoles", controla els pàrquings privats de les ciutats catalanes mitjançant SABA, participa del sector turístic amb un 50% de Port Aventura, i té participacions importants a la banca internacional, com el 15,2% del xinès Banc of East Asia o el 20% del Mexicà Grupo Financiero Inbursa, entre molt altres.
- b) El Banc de Sabadell, fundat el 1881 per la burgesia tèxtil, és el cinquè banc espanyol, amb presència als EUA gràcies a la compra del TransAtlantic Bank, del Lydian Private Bank de Miami i del Mellon United National Bank. La seva política d'adquisicions a passat per la compra del Banco Urquijo, el Banco Herrero, el Atlántico, la CAM (per 1€) i el Guipuzcoano. Té una forta presència en el sector de les assegurances, i una xarxa internacional d'oficines destinades als negocis internacionals, inclosos paradisos fiscals.
- c) AGBAR, el que fou l'empresa pública Aigües de Barcelona, privatitzada el 1987, avui està en mans de La Caixa i en un 75% per la francesa Suez per mitjà de Hisusa Holding. El negoci de l'abastiment de l'aigua al poble és molt rentable, i Agbar mou més de 3.100 milions d'€ l'any, té presència a Xile, Colòmbia, Cuba, Regne Unit, Perú, Mèxic i Argèlia. A l'Estat Espanyol té una posició quasi monopolista en l'abastiment d'aigua, mitjançant diverses filials, ven aigua a més de 13.250.000 habitants de més de 1.000 municipis, gestiona el clavegueram de més de 380 municipis i la depuració d'aigües de 441.

- d) Gas Natural Fenosa, un altra exemple d'empresa pública, l'antiga Catalana de Gas, privatitzada i fusionada amb Gas Madrid, és propietat de La Caixa i Repsol, el 2008 va comprar l'elèctrica Unión Fenosa a l'ACS de Florentino Pérez. Avui Gas Natural Fenosa té posicions monopòliques en la distribució de gas a l'estat, te negocis de distribució de gas i de generació elèctrica a Mèxic, Argentina, Colòmbia, Brasil, Itàlia i Puerto Rico. Extreu gas a Argèlia, Nigèria i Angola.

Unes poques desenes d'empreses més, com el Grupo Planeta, Abertis, Mango, Puig, Roca, Esteve, Grup Godó, Almirall Prodesfarma, Grupo Z, CIRSA, Segur-Caixa, Catalana Occidente o Quirón son l'eix central del teixit empresarial de la oligarquia catalana.

Si examinem els consells d'administració de les diferents grans empreses que hem esmentat veurem com els noms i cognoms es van repetint. Així el Brufau, Nin o Fainé, per dir-ne només tres, apareixen en nombrosos consells directius i d'administració.

Totes aquestes grans empreses tenen vincles estratègics amb l'Estat Espanyol, i la seva internacionalització està directament vinculada a la pertinença de Catalunya a l'Estat i a la UE.

Només podem afirmar que el bloc oligàrquic català forma part del bloc oligàrquic espanyol, en el seu projecte imperialista dins de la UE.

Un anàlisi dels beneficis dels grans monopolis adscrits al bloc oligàrquic català, tot i la crisi sistèmica, reflexa clarament la rendibilitat de la seva pertinença al bloc imperialista. Tot i la pèrdua de posicions del capitalisme espanyol dins la cadena imperialista europea, veiem com en el primer semestre de 2012, aquestes empreses mantenen beneficis elevats.

Repsol (controlada per La Caixa), en aquest període obtingué un benefici net de 894 milions d'€, un 3% més que l'any anterior (descomptant inventaris), resultat que hauria estat major sense la nacionalització de l'argentina YPF.

El Banc de Sabadell guanyà més de 90 milions d'€, un 45% menys degut a les dotacions d'efectiu per fer front a insolvències. Però el marge brut del banc és de 1.367 milions d'€, un 6,5% més que l'any anterior.

Abertis guanyà un 121% més en aquest període, arribant a uns beneficis de 767 milions d'€.

La Caixa, ha obtingut un benefici net de 166 milions d'€, un 80% menys degut a les dotacions necessàries per cobrir les insolvències, però igual que el Banc de

Sabadell, el seu marge d'exploració ha augmentat un 12,3% més que el període anterior, arribant als 1848 milions d'€ (marge brut de 3.400 milions d'€).

Aquests resultats són una mostra de com en plena crisi, els capitals monopolistes, continuen obtenint sucosos beneficis, beneficis que, com no pot ser d'altra manera es sostenen augmentant l'exploració de la classe obrera, a Catalunya, Espanya i allà on tenen interessos. Per exemple, la privatització i les retallades en la sanitat pública repercuteixen directament en els beneficis de La Caixa, mitjançant la seva filial Critería Caixa Holding que participa el consorci sanitari UMR.

Però seria un error considerable plantejar la situació dels monopolis catalans i espanyols com una realitat aliena a la crisi sistèmica. El capitalisme espanyol, amb l'entrada al bloc imperialista europeu experimenta una expansió i internacionalització, que durant els anys 90 i la primera dècada del 2000 entra fortament als mercats internacionals, especialment a Llatinoamèrica i a Europa, sobretot mitjançant empreses privatitzades (Telefónica, ENDESA, Gas Natural, Iberia, Repsol) i el capital financer (BBVA i Santander) que finança també l'expansió d'aquests nous monopolis privats.

La crisi sistèmica està provocant una sobtada venda d'actius dels capitals espanyols, principalment de Llatinoamèrica. Aquestes vendes o desinversions responen a la necessitat de dotar-se de capitals per pagar l'endeutament amb el que es va finançar l'expansió dels monopolis espanyols.

Exemples en tenim a desenes des del inici de la crisi. El primer va ser el 2009, quan el Banc de Santander, tot i que forçat, ven el seu negoci a Veneçuela a l'Estat Bolivarià. Ràpidament nombroses operacions semblants es succeeixen, el mateix Banc de Santander ven el seu negoci bancari a Colòmbia, una de les seves principals places, a un grup Xilè, el BBVA ven tots els seus negocis a Puerto Rico, el mateix BBVA ven tot el seu negoci de Plans de Pensions a Amèrica Llatina, Abertis es ven la seva participació a Eutelsat, Telefónica les seves participacions a China Telecom, Repsol es ven el negoci de gas butà a Xile, el Banc de Sabadell la seva participació al banc mexicà Banco del Bajío, etc...

Aquest procés de desinversió i de replegament en la internacionalització dels capitals espanyols està directament provocat per la crisi capitalista. Lluny queden aquells anys en els que l'Estat pretenia estar en el G8. Avui lluita per no veure's dramàticament degradada dins de la cadena imperialista.

1.3 La petita i mitjana burgesia

Històricament Catalunya ha tingut una forta petita i mitjana burgesia, que en les seves expressions polítiques ha representat la base social del bloc oligàrquic català i el coixí social sobre el que s'ha vertebrat el capitalisme català els darrers cent anys. Ideològicament han estat presentades com l'ideal burgès de l'ascensió social mitjançant el sacrifici i l'adscripció sense fissures a la ideologia burgesa. Òbviament, això és fals i forma part de la construcció de la ideologia dominant.

No obstant seria un error plantejar que la mitjana, i sobretot la petita burgesia, sempre han estat alineats amb el bloc oligàrquic català. Puntualment, com en el cas de la II^a República, els seus interessos han coincidit, fins a cert punt, amb els del proletariat.

La Segona República representà per la burgesia catalana l'intent de modernitzar l'estat i les relacions socials i de producció per fer-les més adients a les seves necessitats. Mentre l'Estat Espanyol monàrquic i tradicionalista era dominat pels terratinents, aristòcrates, burgesia financera i església principalment.

A Catalunya, amb un bloc oligàrquic i una burgesia petita i mitjana fortament desenvolupades, l'aposta republicana, modernitzadora i democràtico-burgesa representava a la perfecció els seus interessos, i obria la porta a majors quotes de sobirania nacional, un anhel d'una burgesia sense estat.

El màxim representant de la petita i mitjana burgesia a Catalunya històricament ha estat ERC, el seu fundador, Francesc Macià, provinent d'Estat Català, proclama el mateix 14 d'abril de 1931 la República Federada Catalana dins la República Espanyola, proclamació que ràpidament és anul·lada pel govern estatal en mans dels republicans i socialistes, representants també dels sectors liberals petit burgesos i progressistes espanyols.

Mort Macià l'any 1933; el Govern de la Generalitat és assumit per Lluís Companys, que el 6 d'octubre de 1934, en plena revolució a Astúries i amb una República en mans de la dreta tradicionalista i catòlica de la CEDA i del Partit Radical, proclama la República Catalana com Estat integrant de la Federació Ibèrica. La resposta del Govern reaccionari de Lerroux fou la intervenció militar i l'empresonament del President Companys i del seu Govern, amb el camarada Joan Comorera, que era Conseller d'economia i agricultura.

En aquests moments la Lliga Regionalista, posteriorment Lliga Catalana, la representant de la oligarquia catalana, juga un paper ambigu, recolzant a ERC en un principi i aliant-se posteriorment amb la CEDA contra Companys per, finalment, el 1936 oposar-se al Front Popular i recolzar el cop d'estat feixista.

Els anys 30 del segle passat a Catalunya escenifiquen un punt de fractura en la unitat burgesa catalana.

Però aquesta lliçó històrica avui no és extrapolable. Les conquestes democràtiques burgeses ja han estat assolides, i no hi ha contradiccions antagòniques dins les diferents burgesies del país.

La petita i mitjana burgesia objectivament coincideix amb el bloc oligàrquic català en la necessitat de mantenir-se, i si és possible escalar posicions, dins del bloc imperialista europeu.

Només sectors de la petita burgesia amb perspectiva de proletarització, com petits comerciants i petits productors poden avui desmarcar-se del bloc oligàrquic i abraçar la causa proletària.

A Catalunya existeixen, segons les darreres dades 611.751 empreses, de les quals 303.572 són en realitat professionals liberals.

Per tant Catalunya té 308.179 societats unipersonals o amb treballadors assalariats, comptant que moltes d'elles són propietat de grups estrangers, 257.958 empreses tenen entre 1 i 50 treballadors i treballadores i 7.700 tenen més de 50.

La distribució d'empreses per sector productiu és de 42.000 a la indústria, 91.000 a la construcció i 175.000 al sector serveis.

Si comptem que és habitual que un mateix burgès posseeixi diverses empreses, si el sector del comerç minorista, compta amb 78.800 empreses, és fàcil imaginar-nos la magnitud social i el pes demogràfic de la burgesia catalana, i l'enorme acumulació de riquesa concentrada en tant poques mans.

En la comprensió d'aquestes magnituds de la burgesia catalana, en la que s'inclou l'oligarquia i la petita i mitjana burgesia, se'ns visualitza com en realitat son un grup social molt reduït, molt delimitat i interrelacionat, on no hi ha espai ni necessitat de confrontar interessos.

Si comptéssim que cada empresa representa a un burgès, premissa falsa d'entrada, dels 6,2 milions d'habitants de Catalunya majors de 15 anys, representa que el 4,1% de la població pertany a la burgesia en qualsevol de les seves expressions. Òbviament aquest percentatge és molt inferior.

En aquest sentit plantejar, des de l'àmbit revolucionari, i fins i tot des de suposats anàlisis comunistes, la possibilitat i la necessitat per part de la classe obrera, d'aliar-se amb sectors de la burgesia nacional per plantejar un programa de profundiment democràtic, ja sigui de cara a una IIIa República democràtica o de cara a un Estat Català socialment avançat, i que aquesta aliança i programa comú representarà un avenç per a la classe obrera i la situarà en millors condicions de

cara a la consecució dels seus objectius revolucionaris, avui en dia no té cap consistència.

1.4 La classe obrera catalana

Tenir clara la composició de la classe obrera i de la burgesia és imprescindible per aproximar-nos de forma científica i no idealista a la realitat de la lluita de classes, i d'aquesta manera poder establir línies clares d'intervenció política encaminades a l'acumulació forces entorn del Partit Comunista i el seu programa revolucionari.

Sobre les esquenes de la classe obrera està recaient el pes de la crisi del capitalisme, sobre nosaltres, els i les estudiants obrers, els i les obreres ocupats i aturats i sobre els obrers i obreres pensionistes i jubilats.

A l'hora de redactar aquesta tesi, disposem de les dades estadístiques de 2011 i del segon trimestre de 2012. Després de 4 anys de crisi, i amb la certesa de que les conseqüències d'aquesta crisi acaben de començar, realitzarem una comparativa estadística entre el segon trimestre de l'any 2008 i el segon trimestre de 2012. Aquesta comparativa permetrà visualitzar els estralls i la magnitud de l'agressió contra la classe obrera.

La població ocupada (inclosos autònoms) a Catalunya ha passat en 4 anys de 3.549.700 treballadors ocupats a 2.920.800.

Per sectors, el sector agrícola, que a Catalunya ocupava 58.900 efectius avui ocupa 54.100. El sector industrial passa de 764.500 ocupats a 538.900; la construcció ha passat d'ocupar 413.200 a ocupar 198.100; i per últim, el sector serveis, d'ocupar 2.313.100 treballadors i treballadores ha passat a ocupar 2.129.700.

Per altra banda, les i els treballadors autònoms sumen 528.200, mentre que el gener del 2009 representaven 570.100.

Com es pot observar, i si sumem l'efecte dels milers de joves que s'han incorporat al mercat de treball, podem veure com la destrucció de treball és enorme. Aquesta dada es veu clarament amb els índex d'atur i d'ocupació.

En el segon trimestre del 2012 les dades d'atur a Catalunya son inaudites. La taxa general d'atur és del 22%, amb 821.600 treballadors sense feina. El juny de 2008 aquesta xifra era d'un 7,62% i 292.900 aturats i aturades.

Per sexes, la taxa d'atur masculí és del 22,83% i les dones pateixen un atur del 20,95%.

Per grups d'edat, el jovent d'entre 16 i 24 anys suporten una taxa d'atur del 51,59% (!) el 2008 era del 16,67%, els adults entre 25 i 54 anys del 20,08% i els majors de 55 anys del 15,21%, el 2008 era del 4,59%.

1 de cada 2 joves catalans estan a l'atur, 1 de cada 5 adults menors de 55 anys està aturat, 1 de cada 6 adults a falta de menys de 10 anys per jubilar-se està a l'atur.

D'aquests 821.600 treballadors en atur, només 438.400 cobren alguna prestació d'atur.

Aquestes dades és interessant creuar-les amb la destrucció d'empreses al país. Si el 2011 existien 265.658 empreses amb almenys 1 treballador, el 2008 eren 304.529. Mentre el nombre d'empreses ha caigut un 13% el nombre d'aturats a augmentat un 180% en el mateix període.

Això només s'explica per, si bé existeix una forta destrucció de forces productives, tancament d'empreses, la sortida a la crisi es planteja sobre la base de la sobreexplotació de la força de treball.

Això ho veiem si analitzem altres dades. Per exemple el PIB, cal dir però que aquestes dades com altres com el VAB o l'IPC, son dades basades en la comptabilitat i categories burgeses, pel que sempre les hem de valorar així. Dit això, veiem que el PIB català passa el 2008 de 208,1 milers de milions d'€ a 201,68 el 2011, una disminució del 3,1% (recordem l'augment del 180% d'atur).

Altres mostres de com els capitalistes plantegen la seva supervivència sobre la base de l'augment de l'explotació de la classe obrera es veu en l'evolució del que l'estadística burgesa defineix com a costos salarials. Entre el primer trimestre de 2011 i el primer trimestre de 2012 els costos salarials van augmentar un 1,6% i l'IPC el mateix període va augmentar un 2,2%, el que representa una constant reducció del salari real.

Un segon indicador burgès és el "PIB per persona ocupada en paritat de poder de compra" (PPC) harmonitzat amb la zona euro. Aquest indicador indica la productivitat del treball, expressada en la riquesa del país dividida entre tots els treballadors i treballadores que la generen i en un valor equivalent a un mateix poder adquisitiu per tots els anys comparat amb la mitja de la zona €. Així veiem que si el 2007 el PPC català respecte la zona € era de 118, el 2010 era ja del 112,3.

Aquests dos darrers indicadors burgesos, els costos salarials i el PPC corroboren la tesi dels i les comunistes que la sortida de la crisi capitalista es basa en la sobreexplotació de la classe obrera, treballar més i cobrar menys. Com no pot ser d'altra manera, la plusvàlua, si vol tenir base real,

només es pot extreure amb la diferència del valor de la producció que fa un treballador i el que se li paga per la seva capacitat de treballar.

En resum, la classe obrera catalana, avui està durament colpejada per l'atur i l'empobriment, i passa constantment de l'atur, sent part de l'exèrcit de reserva, a situacions de cada cop major explotació de la seva força de treball.

Aquesta visió general, si la enfoquem en el cas de la dona i del jovent treballador és encara més greu. **El capitalisme sustentat en el patriarcat utilitza a les dones i el jovent com a força de treball encara més barata.** Mentre el salari brut mig d'un home amb contracte indefinit és de 29.638 €/any el d'una dona en les mateixes condicions és de 22.017 €/any. En els contractes temporals, on la presència de joves i dones és majoritària la diferència per sexe és més baixa: 17.904 pels homes i 16.543 per les dones, però com es veu la mitja salarial és de misèria. Si ho veiem en base al salari hora brut, l'home guanya 12,72 €/h mentre la dona guanya 10,59 €/h, un 20% menys.

La següent taula defineix clarament l'estructura salarial de la classe obrera catalana.

Salari brut anual. 2010

Per sexe, grups d'edat i nacionalitat

Unitats: Euros.

Font: INE. Enquesta d'estructura salarial.

	Homes	Dones	Catalunya	Espanya
Grups d'edat				
menys de 25	15.347,46	12.944,37	14.118,39	13.154,92
de 25 a 34	22.819,09	19.804,00	21.346,22	19.772,21
de 35 a 44	29.019,02	22.322,87	25.791,58	23.732,38
de 45 a 54	32.197,37	22.204,92	27.296,20	25.818,68
de 55 anys i més	32.195,45	23.359,65	28.474,62	26.162,43
Total	27.601,02	21.042,14	24.449,19	22.511,47
Per nacionalitat				
Espanya	28.845,70	21.541,71	25.266,19	23.335,39
resta del món	19.041,84	16.169,71	17.881,75	16.409,57

Institut d'Estadística de Catalunya

<http://www.idescat.cat/pub/?id=aec&n=397&t=2010>

En el cas del jovent, els salaris mitjos bruts fins els 34 anys sumats als altíssims índex d'atur fan que el jovent treballador pateixi situacions greus d'exclusió i d'impossibilitat d'exercir una vida autònoma.

El cas de l'home treballador immigrant amb un salari mig brut anual de 19.000€ (i això que estadísticament hi contenen els treballadors de la UE), defineix una situació de misèria i explotació extrema.

Però el cas de la dona treballadora reflecteix el fracàs, o millor dit, el caràcter retòric, de les multimilionàries campanyes i proclames entorn la igualtat de gènere, principalment impulsades per la socialdemocràcia del PSC i el tripartit d'ERC i ICV-EUiA.

La dona treballadora dels 35 anys fins a la seva jubilació (en el cas que pugui accedir-hi, degut a les relacions laborals existents) **amb prou feines veu com el seu miserable salari augmentarà.**

I per últim, i no per això menys dramàtica, és la situació de la dona treballadora immigrada, que amb un salari anual brut de poc menys de 16.000 €, es veu abocada a la misèria i la marginalitat més absoluta.

Més enllà de la difícil realitat concreta de la dona treballadora, del jovent treballador i l'immigrant, capes de la classe obrera més exposades a l'explotació descarnada, s'ha d'entendre un atac d'una capa de la classe obrera com un atac al conjunt de la classe obrera. Si una part de la classe obrera pateix una devaluació de la seva força de treball, aquesta part acabarà fent pressió (igual que ho fan els aturats) per equilibrar des de baix al conjunt de la classe. Això és el que alimenta la lògica proletària de la màxima unitat de la classe contra la burgesia.

Les xifres són esfereïdores i posen de manifest, més encara si les comparem amb el beneficis declarats dels grans monopolis, que és la classe obrera la que està pagant la crisi del capitalisme. **La classe obrera paga amb sang, misèria i explotació la crisi del capitalisme.**

Quan els portaveus de la burgesia, i els propis representants de la patronal, ens diuen que cal fer ajustos al mercat laboral, que cal modernitzar i flexibilitzar les relacions laborals, que cal moderar els salaris, que ja no s'han de vincular a l'IPC sinó a la productivitat, ja sabem el que volen dir: més explotació, més misèria, menys drets i menys salaris.

La darrera reforma laboral, continuació de la reforma laboral del 2010, ha situat a la classe obrera de tot l'estat en una situació d'indefensió i total desregularització de les seves condicions de treball. Aquests aspectes els analitzarem en profunditat en el punt 2 de la tesi, però és imprescindible, per extreure una correcta radiografia de la nostra classe, que a més de l'atac sobre el treball, la burgesia realitza un profund atac sobre l'organització del treball, és a dir a l'atur i la sobre-explotació cal afegir la desregularització de les relacions laborals, l'acomiadament lliure i quasi gratuït i l'atac a l'organització i la negociació col·lectiva de la classe treballadora.

Per exemple veiem com el nombre d'ERO a Catalunya, el 2011 va ser de 55.344, dels quals 11.800 van ser de rescissió de contracte. El primer semestre de 2012 aquesta xifra és ja de 47.484, un 86,5% més que el mateix període anterior, dels quals 8.093 son de rescissió, un 50,9% més que el mateix semestre de 2011.

En l'atac al caràcter col·lectiu de les relacions laborals veiem com a Catalunya, el primer semestre de 2012 es varen signar 374 acords col·lectius, que afectaven a 667.221 treballadors i treballadores, un 27% respecte els 2.392.600 (estimat) treballadors i treballadores assalariats a Catalunya el 2012.

Per últim, per tal de poder definir encertadament la classe obrera catalana cal tenir present la seva composició en funció del seu sector i de la seva categoria professional. Per detallar les dades treballarem amb les dades consolidades del 2011.

A Catalunya dels 2.594.000 treballadors assalariats del 2011, 2.190.700 (84,5%) ho feien al sector privat i 403.300 (15,5%) al sector públic.

Dins el sector privat els assalariats (no s'inclouen autònoms) amb les dades del 1er trimestre de 2012 es distribueixen en 28.900 en el sector agrícola, 413.000 a la indústria, 126.700 a la construcció i 1.614.600 als serveis.

Segons la dimensió de l'empresa, dels 2.154.300 treballadors assalariats comptabilitzats a Catalunya (indústria, construcció i serveis), 524.200 (24,33%) treballen a empreses de menys de 10 treballadors, 538.100 (24,98%) a empreses d'entre 11 i 50 treballadors, 503.100 (23,35%) en empreses d'entre 51 i 250 treballadors i 589.000 (27,34%) en empreses de més de 250 treballadors.

Per grups professionals, malauradament només disposem de dades de l'enquesta del cens de població del 2001, però ens serviran per tenir una base i una tendència. Dels 2.815.126 ocupats del moment, 1.814.179 (64,44%) eren treballadors no qualificats, operaris, treballadors de manufactures, treballadors de serveis i administratius. 754.540 (26,8%) eren tècnics, professionals i treballadors qualificats del sector pesquer i agrari; i per últim 243.637 (8,65%) eren directius (s'ha exclòs a les FFAA).

Població ocupada. 2001

Directius	Tècnics i profes-	Tècnics i pro-	Empleats	Treballadors serveis	Treballadors	Treballadors manufac-	Operadors	Treballadors	Forces	Total
Administració i	sionals científics,	fessionals	administratius	restauració,	qualificats,	tures, construcció	d'instal·lacions	no qualificats	Armades	
empresa	intel·lectuals	de suport		personals, comerç	agraris i pesquers	i mineria	i maquinària			
243.637	332.765	370.600	299.914	411.298	51.175	482.638	351.940	268.389	2.770	2.815.126

Aquestes sèries estadístiques ens defineixen una classe obrera principalment concentrada en el sector serveis (62,24%) i amb un sector públic i industrial important que ocupa entorn el 15% de treballadors cada un. El 50% dels treballadors i treballadores catalans es concentren en empreses de menys de 50 persones, i un 27% en grans empreses de més de 250 treballadors. Un 64% dels treballadors es situaven ja en el 2001 en els grups menys qualificats, desfent-se el mite de la “classe mitja”².

Amb totes aquestes dades, i de forma resumida podem despendre que la classe obrera catalana, amb edat de treballar, està en una situació cada cop més precària. Hem desgranat la sobreexplotació, la pèrdua de poder adquisitiu, l'atur massiu, la precarietat i alts nivells de dispersió i desregularització.

Aquesta situació precària derivada de la relació de la classe obrera amb la producció, deriva en situacions socials d'extrema precarietat i pobresa, precarietat que colpeja als sectors a priori més indefensos de la classe, la infància, les dones, els treballadors immigrants (especialment les dones), el jovent i els pensionistes i jubilats.

L'any 2010, el 58% de les llars catalanes tenien dificultat per arribar a final de mes. Tot i no tenir suport estadístic més recent, és evident que aquesta situació ha empitjorat acceleradament.

Però el que realment reflexa l'absoluta depauperació de la classe obrera son les dades de la pobresa al país. Amb les dades disponibles per Catalunya del 2010, l'índex de pobresa a Catalunya és del 20% (19,9%), un 18,5 és masculina i un 21,3% és femenina. Però aquest índex està calculat després de l'ingrés de pensions no contributives i altres transferències socials, les mateixes que s'estan retallant i eliminant. Sense comptar això la pobresa al país és del 41,6% (!), un 43,5% per les dones.

Si comparem les dades de pobresa a Catalunya respecte l'any 2008, abans del inici de la crisi sistèmica, veiem com la classe obrera s'està empobrint acceleradament. L'any 2008 a Catalunya la pobresa era del 16,6% (després de transferències socials) i del 33,7% (abans de transferències socials).

La situació dels pensionistes i jubilats és dramàtica. Amb data de juny de 2012 hi ha a Catalunya 1.557.917 Jubilats i pensionistes. 998.703 viuen de la seva

² Aquestes dades es tenen que entendre com a dades estadístiques burgeses que no son científiques ja que no estan cimentades en un anàlisi científic de les relacions de producció basades en l'economia política marxista-leninista; termes com classe mitja no tenen cap contingut científic i son arbitraris. A més l'estadística burgesa falseja el contingut del sector serveis traspasant i afegint branques que objectivament pertanyen al sector productiu i industrial com és el cas del transport de mercaderies, el càtering o la neteja industrial.

pensió de jubilació, 389.297 de la seva pensió de viduitat i 168.917 de la seva pensió per incapacitat permanent.

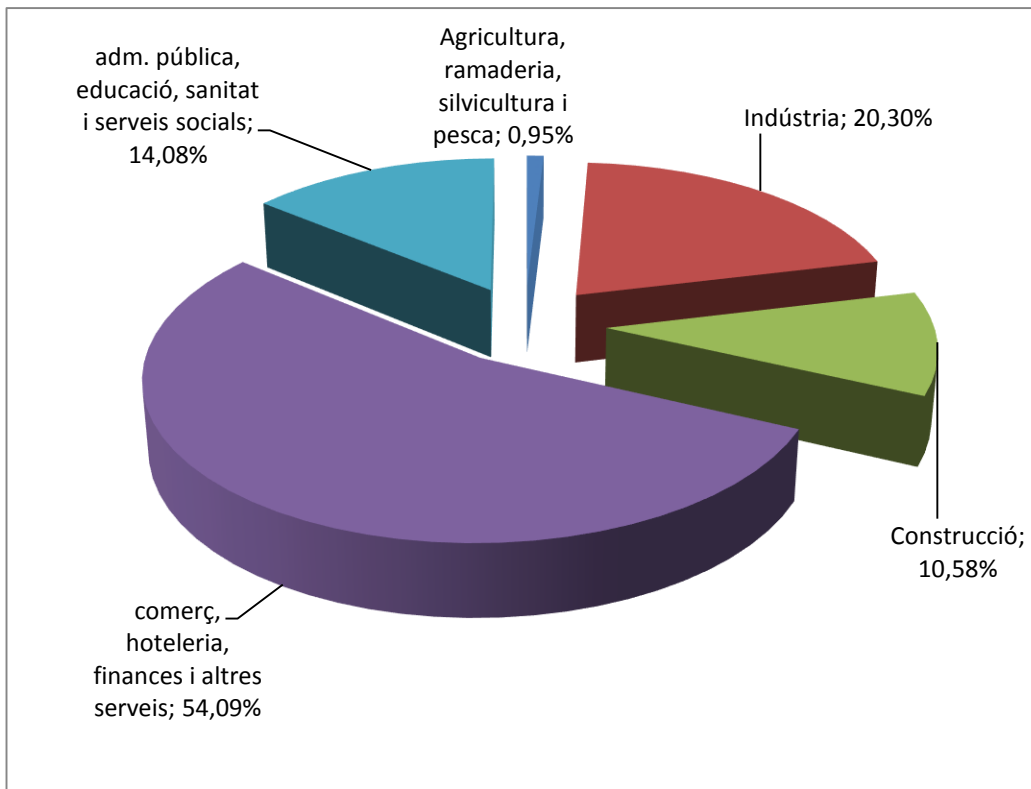
L'import mig d'aquestes pensions és de 960€ per les pensions de jubilació, 949€ per les d'incapacitat i 603€ per les de viduitat. Recordem que son dades mitges, i seria molt interessant de disposar de les dades del 50% de pensions més baixes.

Cal insistir en que el capitalisme està provocant la depauperació absoluta de la classe obrera catalana.

1.5 L'estructura econòmica catalana

Com hem anat desgranant en punts anteriors l'estructura econòmica de Catalunya està basada en el sector serveis, que supera àmpliament a la resta de sectors junts.

En la gràfica detallada a continuació es veu com la indústria catalana amb prou feines arriba a representar el 20% de l'economia catalana, sent el sector serveis un 68,17% de l'economia catalana (54% sector privat / 14% sector públic).

Especialment dramàtic és l'accelerat procés de desindustrialització del país. Fins i tot, dins de la pròpia mística burgesa catalana, l'autoimatge de motor industrial de l'Estat era un orgull.

Però Catalunya, no només ha patit un procés accelerat de desindustrialització. La indústria restant, en bona part i sobretot del sector químic i automotriu, està en mans de multinacionals estrangeres, com Volkswagen o Nissan, Alstom, Agfa, etc...

A Catalunya, l'indicador burgès del Valor Afegit Brut (VAB) ens assenyala fàcilment la distribució del pes de la indústria catalana: el major pes el tenen el sector químic (13%), la metal·lúrgia (12%), alimentació (10%), paper, edició i arts gràfiques (10%) i la fabricació de materials de transport o automoció (9%).

La indústria química a Catalunya és una indústria basada en la química de base, principalment situada al pol petroquímic de Tarragona i en mans de grans multinacionals, en la cosmètica i en la farmacèutica.

El sector automotriu a Catalunya viu una profunda crisi. Els màxims exponents son SEAT (Volkswagen) i NISSAN, i en menor mesura Yamaha i Montesa Honda.

Aquestes indústries han patit durament les conseqüències de la crisi, i la brusca davallada del consum intern fruit de la depauperació de la classe obrera. El sector automotriu té una estructura especial. Mentre el 59% de la producció correspon a l'assemblatge de vehicles, aquesta activitat ocupa el 42% de treballadors i treballadores del sector, i la producció de peces i accessoris representa el 30% de la producció ocupa el 45% de treballadors i treballadores del sector.

Veiem com el sector automotriu té una majoria de treballadors dins de la cadena de subcontractistes (Ficosa, Gearbox, Lear, etc...), però manté encara grans nivells de concentració en els grans centres de producció.

El conjunt de la producció industrial catalana, amb les dades disponibles del 2010 ha caigut estrepitosament, com podem observar a la taula, la producció del 2010 en relació el 2008 ha caigut en quasi totes les partides.

Volum de negoci en la indústria. Per agrupacions d'activitat. Catalunya. 2010						
Milers d'euros						
	Valor			Variació (%)		
	2008	2009	2010	2008	2009	
Total indústria	143.284.672	116.662.011	124.983.994	..	-18,6	7,1
Indústries extractives i refinació del petroli	5.960.310	4.081.982	5.582.011	..	-31,5	36,7
Indústries de productes alimentaris	19.978.289	18.328.746	18.838.980	..	-8,3	2,8
Fabricació de begudes i indústria del tabac	3.720.323	3.600.956	3.388.589	..	-3,2	-5,9
Indústries tèxtils, cuir i calçat. Confecció peces de vestir	5.628.084	4.628.573	4.559.366	..	-17,8	-1,5
Indústries de la fusta i suro, excepte mobles; cistelleria	1.378.929	1.038.092	1.008.722	..	-24,7	-2,8
Indústria del paper i de les arts gràfiques	6.521.210	5.361.309	5.764.914	..	-17,8	7,5
Indústries químiques	16.202.893	13.216.376	15.833.197	..	-18,4	19,8
Fabricació de productes farmacèutics	7.023.680	7.043.622	7.351.680	..	0,3	4,4
Fabricació de productes de cautxú i matèries plàstiques	5.356.947	4.095.441	4.364.053	..	-23,5	6,6
Indústries d'altres productes minerals no metàl·lics	4.827.449	3.387.967	2.836.878	..	-29,8	-16,3
Metal·lúrgia	4.008.727	2.896.269	3.882.814	..	-27,8	34,1
Fabricació productes metàl·lics, excepte maquinària i equips	10.980.590	7.596.563	7.772.616	..	-30,8	2,3
Fabricació material i equip elèctric, electrònic i òptic	9.961.359	6.473.178	6.537.120	..	-35	1
Fabricació de maquinària i equips ncaa	5.681.394	3.989.889	3.952.271	..	-29,8	-0,9
Fabricació de vehicles de motor, remolcs i semiremolcs	14.043.659	10.763.831	11.875.134	..	-23,4	10,3
Fabricació altres materials transport, exc. vehicles motor	1.638.768	1.309.607	901.741	..	-20,1	-31,1
Fabricació de mobles i indústries manufactureres diverses	2.759.650	2.328.645	2.332.259	..	-15,6	0,2
Reparació i instal·lació de maquinària i equips	1.574.583	1.465.036	1.399.507	..	-7	-4,5
Producció i distribució d'energia elèctrica i gas	13.539.351	12.753.957	14.187.066	..	-5,8	11,2
Subministrament d'aigua; sanejament i gestió de residus	2.498.478	2.301.970	2.615.075	..	-7,9	13,6
Font: Idescat, a partir de dades de l'enquesta industrial d'empreses de l'INE.						
< www.idescat.cat/economia/inec?tc=3&id=5208 >						
Institut d'Estadística de Catalunya						

El sector agrari no surt millor parat. Només disposem de dades recents del 2009, si ens referim al sector agrícola veiem que aquest any Catalunya tenia 59.320 explotacions agrícoles amb una superfície cultivada de 1.645 milers d'hectàrees. El 1999, deu anys abans, el país comptava amb 76.580 explotacions agrícoles amb una superfície cultivada de 2.304 milers d'hectàrees.

En deu anys Catalunya ha perdut la meitat de superfície conreada, el que implica, clarament una dependència quasi absoluta de les importacions agrícoles.

La distribució de la terra a Catalunya no inclou grans latifundis, i com indica el quadre la mitja entre explotacions i hectàrees no supera les 15 hectàrees en les terres de cultiu.

Distribució del sòl de les explotacions agràries			
Catalunya. 2009.			
		milers	
	explotacions	d'hectàrees	Mitja (PCPC)
Terres llaurades	57.381	792,43	13,81
Secà	42.686	561,47	13,15
Regadiu	35.603	230,96	6,49
Conreus herbacis	35.537	511,15	14,38
Fruiters	24.585	110,82	4,51
Oliverars	27.022	101,24	3,75
Vinyes	8.573	61,39	7,16
Altres terres	3.341	7,83	2,34
Pastures permanents	9.572	355,11	37,10
Superfície forestal	14.271	360,51	25,26
Altres superfícies	:	136,68	
Font: Institut d'Estadística de Catalunya			
Institut d'Estadística de Catalunya			

La ramaderia a Catalunya no ha experimentat el mateix camí que l'agricultura i tot i que s'ha experimentat un cert descens en el nombre d'explotacions i caps.

Ramaderia. Nombre d'explotacions i nombre de caps per espècies				
	Catalunya. 2009.		Catalunya. 1999	
	explotacions	caps (milers)	explotacions	caps (milers)
Explotacions amb ramaderia	13473	-	18834	-
Bovins	4523	544,14	5941	690,9
Ovins	2085	600,08	2846	870,82
Cabrum	1416	71,75	1847	72,38
Porcins	4983	6742,64	7965	6019,63
Equins	1762	19,35	1991	14,76
Aviram	3871	43890,56	8699	51138,7
Conilles mares	1748	335,05	5069	398,4
(Caps en milers) Font: Institut d'Estadística de Catalunya				
Institut d'Estadística de Catalunya				

I per últim la pesca, que també a patit un retrocés important en la seva capacitat, el que per intuïció entenem que es degut en bona mida a l'empobriment dels nostres mars fruit d'un model extractiu de caràcter intensiu i depredador.

En la següent gràfica es poden veure la sèrie d'embarcacions catalanes.

Flota pesquera. 2011
Per modalitat

Font: Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural. Direcció General de Pesca i

(1) Tonatge de registre brut.

(2) Tonatge d'arqueig brut (gross tonnage).

(3) Cavalls de vapor.

	2011		2008		2003	
	Embarcacions	Tonatge TRB (1)	Embarcacions	Tonatge TRB (1)	Embarcacions	Tonatge TRB (1)
Arrossegament	295	12.912,10	309	11.632,60	356	15.529,59
Arts menors	363	1.915,40	598	2.448,12	796	2.825,72
Encerclament	90	3.493,40	95	3.341,13	119	3.685,35
Palangre de fons	45	469,6	52	443,71	72	448,9
Palangre de superfície	17	654,2	10	238,72	9	165,51
Tonyinaires	8	351,6	6	1.297,28	6	1.297,99
Total	818	19.796,20	1.070	19.401,56	1.358	23.953

Institut d'Estadística de Catalunya

<http://www.idescat.cat/pub/?id=aec&n=468&t=2011>

El sector de la construcció és el que ha patit una major caiguda, com s'ha pogut veure en les dades d'ocupació. La construcció, que arribava a ocupar a quasi tants efectius de la classe obrera com la indústria al nostre país, avui és un sector marginal.

L'evolució de la construcció, des del seu punt més àlgid el 2007-2008 fins avui, com es pot veure a la gràfica és de caiguda en picat, i les perspectives son d'aprofundiment d'aquesta tendència en els propers anys.

Estadística de la construcción

Visados de dirección de obra

Obra nueva, número de edificios por CCAA, periodo y destino del edificio.

Unidades: número de edificios

	2007	2008	2009	2010
	Total	Total	Total	Total
Cataluña	19106	6261	4159	4038

Fuente:Ministerio de Fomento.

Un altre indicador, el consum de ciment, també és clarificador.

Indicadors del ciment. Valor.				
Catalunya.				
Milers de tones				
	Consum ciment	Producció clínquer	Producció ciment	Vendes ciment gris
1er Sem 2012	1.062,70	2.240,40	1.735,40	1.039,80
2011	2.752,40	3.994,70	3.958,00	2.524,10
2010	3.482,80	4.677,30	5.001,70	3.204,50
2009	4.381,50	4.644,90	5.157,60	4.104,60
2008	6.221,40	5.734,10	7.018,60	5.844,50
2007	8.060,20	7.089,00	9.564,60	7.694,80
Font: Ciment Català i Oficemen.				
Les dades són provisionals a partir de l'abril del 2011.				
< www.idescat.cat/economia/inec?tc=5&id=0203 >				
Institut d'Estadística de Catalunya				

Finalment, el sector serveis de Catalunya, amb un volum de negoci total de 206 mil milions d'euros l'any 2.009 presenta una tendència accentuada a la baixa com la resta de sectors.

Volum de negoci en els serveis. Per agrupacions d'activitat.				
Catalunya. 2009				
Milers d'euros				
	Valor		Variació (%)	
	2008	2009	2009	
—				
Venda i reparació vehicles de motor i motocicletes	18.834.013	15.591.922	-17,2	
Comerç engròs i intermediaris, excepte vehicles motor	83.163.833	74.533.720	-10,4	
Comerç detall, excepte vehicles motor i motocicletes	40.980.779	38.497.207	-6,1	
Transport i emmagatzematge	21.605.176	19.364.095	-10,4	
Hostaleria	11.168.191	10.572.148	-5,3	
Informació i comunicacions	14.147.429	13.806.819	-2,4	
Activitats immobiliàries	5.168.734	4.795.285	-7,2	
Activitats professionals, científiques i tècniques	17.016.000	15.885.210	-6,6	
Activitats administratives i serveis auxiliars	12.561.973	10.593.535	-15,7	
Activitats artístiques, recreatives i d'entreteniment	4.118.520	2.017.807	..	..
Altres serveis	1.810.453	434.367	..	..
Font: Idescat, a partir de dades de l'enquesta anual de serveis de l'INE.				
< www.idescat.cat/economia/inec?tc=3&id=5412 >				
Institut d'Estadística de Catalunya				

En termes generals l'estructura econòmica catalana està immersa en una forta depressió, la destrucció de forces productives és accentuada i generalitzada, especialment als sectors primari i secundari, deixant el sector serveis, especialment el comerç i el turisme com a eixos econòmics del país.

2. La crisi capitalista

Si bé el caràcter cíclic de les crisis del capitalisme és un fet inqüestionable, no podem analitzar el moment històric actual com un simple impàs. Els i les comunistes, al contrari dels anàlisis i discursos sobre la crisi elaborats per corrents ideològiques de l'esquerranisme i la socialdemocràcia, defensem que avui la humanitat es troba davant una crisi sistèmica de sobreproducció, d'un abast superior a la crisi dels anys 30 del segle passat.

La crisi és de caràcter sistèmic, és a dir, que afecta al conjunt del mode de producció capitalista i té certes expressions en el sistema financer, tant públic (deute) i privat (sistema bancari i financer). Però la crisi, com veurem, només es pot entendre, analitzar i estudiar amb les categories de la ciència marxista, i fruit d'aquest anàlisi es compren el seu caràcter sistèmic, que parlant en termes mèdics és de fallida multi orgànica.

El capitalisme, mitjançant el seus mitjans de propaganda i adoctrinament han insistit i insisteixen en el caràcter financer i d'endeutament públic de la crisi, i construeix un tallafocs que impedeix qüestionar el sistema en si, oferint solucions i propostes de reforma del sistema financer, de les lleis, institucions i de les regulacions de les relacions de producció. Reformes de la superestructura destinades a perpetuar el mode d'explotació capitalista.

Des dels àmbits del reformisme, l'oportunisme i l'esquerranisme han caracteritzat la crisi de diverses maneres, però sempre negant el caràcter sistèmic. Per exemple des de la socialdemocràcia del Partit de l'Esquerra Europea i des de corrents properes situades dins l'oportunisme, s'ha limitat la crisi al sistema financer i han ofert solucions com el retorn a polítiques keynesianes de forta inversió pública per estimular el sector privat i la creació de treball, taxes impositives a les transaccions especulatives del sistema financer o en la renegociació del deute sobirà dels estats, diferenciant del que és un suposat deute legítim d'un deute il·legítim o odiós.

Aquestes posicions de la socialdemocràcia del PEE, juntament amb la reivindicació de l'estat del benestar de la segona meitat del segle passat com a referent ideològic, reforcen el seu compromís en la defensa del capitalisme com a mode de producció capaç de satisfer les necessitats de les grans majories, i només qüestionen la mala regulació del mateix i la necessitat d'activar polítiques socials que l'humanitzin.

Des de part de l'esquerranisme, fins i tot s'arriba a negar el caràcter de crisi, i s'afirma que es tracta d'un simple robatori d'una minoria poderosa. Robatori que, es dedueix, abans de la crisi no es produïa, arribant finalment a les mateixes conclusions que els reformistes, que cal trobar nous mecanismes de regulació

del sistema que humanitzin el sistema capitalista i perfeccionin els controls polítics, una democràcia burgesa perfeccionada.

Tots aquests missatges i anàlisis, tant dels portaveus oficials del capitalisme com de suposats dissidents tenen la única funció de desviar a la classe obrera de qualsevol posició revolucionària.

La ciència marxista però, ens permet defugir d'aquestes formulacions, i apunta directament a les verdaderes causes de la crisi i permet anticipar futurs esdeveniments en funció de les lleis econòmiques del capitalisme.

D'aquest anàlisi els i les comunistes concloem que la crisi és una crisi de sobreproducció, de caràcter sistèmic, fruit del constant increment de la composició orgànica del capital, que resulta en una acceleració de la llei de la tendència decreixent de la taxa de guany.

L'increment de la composició orgànica del capital és fruit d'una sèrie de factors difícilment evitables pels capitalistes. El cada cop major i accelerat desenvolupament de les forces productives i de la producció del capitalisme, l'ha obligat a que el capital constant cada cop sigui un factor més important de la producció, i la maquinària, la tecnologia i les patents tecnològiques, les matèries primeres i l'energia cada cop son més nombroses i costoses.

Mentre, el capital variable, la força de treball, que és d'on els capitalistes extreuen la plusvàlua, cada cop té menor pes. Aquesta relació entre augment del capital constant i disminució del variable ha provocat que la relació entre capital invertit i plusvàlua disminueixi, o tendència decreixent de la taxa de guany.

Explicat de forma més senzilla, els capitalistes cada cop tenen que invertir més diners per fabricar i vendre les seves mercaderies, però aquest augment d'inversió no correspon amb el mateix augment de beneficis, pel que necessiten produir i vendre cada cop més, fins que arriba un punt de col·lapse o crack, que és el que anomenem crisi de sobreproducció.

Aquest increment de la composició orgànica del capital ja fa moltes dècades que s'està produint. Després de la II^a Guerra Mundial, que no va ser altra cosa que la sortida del capitalisme a la crisi mundial dels 30, la destrucció de forces productives a Europa i Àsia, i l'expansió industrial dels EUA, va canviar el mapa del capitalisme.

Els acords de Bretton Woods el 1944, fundant el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional, assenten les bases del capitalisme contemporani. El ràpid i accelerat desenvolupament de les forces productives arreu del món, els avenços tecnològics i l'expansió mundial de l'economia capitalista, l'imperialisme, desemboquen, 30 anys després, en una profunda crisi.

La crisi dels 70, és en bona part la gènesi de la crisi actual. El sistema capitalista es trobava en una crisi de sobreproducció. Per sortejar aquesta crisi, el 1971, el president dels EUA, Richard Nixon, decideix eliminar el patró or de la economia nord americana, el que implica que el valor de la moneda imperial, el dòlar, ja no estarà recolzada pel valor de les reserves d'or del país.

Havent convertit el valor del dòlar en un acte de fe, els EUA poden imprimir quants bitllets desitgin, i el seu valor continuarà estable en funció de la fe dels capitalistes en la capacitat (econòmica, cultural i militar) dels EUA de seguir sent la major potència imperial a escala planetària.

Aquest fet, és el tret de sortida del que coneixem avui com a capitalisme financer. Davant una situació de crisi de sobreproducció, amb una accelerada tendència decreixent de la taxa de guany, el capitalisme opta per eliminar tots els lligams materials del capital i obrir les portes a la seva expansió teòricament il·limitada mitjançant l'especulació financera.

És el que cent anys abans Marx havia diferit de l'estudi del capitalisme, en que el diner per si sol es converteix en mercaderia que s'intercanvia per diners, superant la seva funció d'equivalència de mercaderies.

Un cop alliberat el capital de les cadenes del patró or, el 1980 el valor dels instruments financers ja era igual al PIB mundial. El 1993 ja era el doble, a finals del 2005 representava el 316% del PIB mundial i el 2008, quan esclata la crisi era el 976% del PIB mundial.

Els darrers 40 anys el capitalisme, en la seva fase senil imperialista, ha esquivat la gran crisi que avui patim mitjançant l'increment exponencial del capitalisme financer. Demostrant-se la tesi leninista del caràcter parasitari del capitalisme en la seva fase imperialista.

Així, quan els portaveus de la socialdemocràcia, per molt radicals que alguns cops es presentin, centren el seu discurs en el caràcter financer de la crisi, ignorant intencionadament que aquest component financer està lligat indefectiblement a les lleis econòmiques del capitalisme, i plantegen a la classe obrera sortides socials i humanes dins el capitalisme, els i les comunistes estem en la obligació de desemmascarar aquest discurs i plantejar a la classe obrera que dins del capitalisme no hi ha sortides, i que l'únic camí és superar el caduc sistema i conquerir el socialisme.

Hem d'explicar que la crisi és del capitalisme productiu, però que degut a les pròpies limitacions del capitalisme, aquest s'ha vist obligat a desenvolupar l'economia especulativa i parasitària per continuar reproduint els seus capitals. Però

que finalment, amb la crisi econòmica, aquesta ha explotat primer en l'àmbit financer, que estava enormement sobredimensionat, quasi un 1.000% sobre l'economia productiva.

Com ja hem explicat abans, la sortida del capitalisme a la crisi dels anys 30 fou el nazifeixisme, la II^a Guerra Mundial i les bombes atòmiques sobre Japó. Avui, amb una crisi més àmplia i profunda podem esperar del capitalisme una brutalitat mai vista fins ara.

Aquests quatre anys de crisi són només el començament i les mesures adoptades son només el principi.

La principal mesura adoptada és l'intent de sanejar i recuperar els mercats financers i per aconseguir això utilitza diferents fórmules, però la principal és que el sector públic absorbeixi el deute privat. La injecció de milers de milions d'euros de la caixa pública al sistema financer, l'assumpció del deute via la nacionalització d'entitats bancàries en fallida o la creació d'una banca dolenta de caràcter públic que assumeixi els actius "tòxics" del sistema financer, són exemples d'aquestes mesures.

La segona mesura del capitalisme és augmentar l'explotació de la classe obrera, com afirmem al començament d'aquest apartat, la crisi de sobreproducció és fruit de l'augment accelerat de la composició orgànica del capital, per revertir aquesta situació l'única sortida és augmentar les plusvàlues del treball sobreexplotant a la classe obrera fins extrems no vistos en moltes dècades, arribant al punt en que el salari que estem rebent té una tendència a la baixa tant accentuada que, cada cop és més habitual que el salari sigui insuficient per reproduir la força de treball, o dit d'una altra manera, els salaris no arriben per alimentar, vestir i donar aixopluc a la família obrera.

La tercera mesura per sortir de la crisi és l'explotació de nous mercats i noves tecnologies. El capitalisme veu en els mercats emergents, principalment asiàtics i llatinoamericans un marc on donar sortida a la producció, mentre busca noves tecnologies i mercats per explotar com la biotecnologia, els agrocombustibles, o en les privatitzacions de sectors fins ara essencialment públics a Europa com la sanitat o l'educació.

I per últim, **la quarta mesura per remuntar la crisi és la guerra constant, permanent i a escala planetària**, destinada a alimentar el complex militar-industrial, destruir països sencers i les seves forces productives, controlar i saquejar recursos i disputar aquests a potències enemigues, accentuant les disputes interimperialistes, principalment amb Rússia i la Xina.

Però cap d'aquestes mesures es demostra capaç de superar la crisi, simplement per que el propi capitalisme està esgotat. Com a molt es podrà donar certa relaxació momentània en els efectes de la crisi sobre les estructures burgeses, però en cap cas sobre les condicions de vida de la classe obrera.

El capitalisme no té cap altra sortida. Guerra i explotació, mort i pobresa. Aquesta és la recepta del capitalisme i dels capitalistes.

2.1 La crisi capitalista a l'Estat Espanyol

L'Estat Espanyol està patint de forma especialment crua els efectes de la crisi, això es degut a la seva posició dins de la cadena imperialista de la Unió Europea. Però per entendre correctament el que passa hem de recórrer primer a analitzar els esdeveniments històrics previs que ens expliquen l'avui.

Després de la derrota de les forces populars de la Segona República davant el feixisme, el bloc oligàrquic espanyol (inclòs el català), aposta clara i decididament per incorporar l'Estat Espanyol a posicions de primer ordre a l'escena mundial.

La dictadura franquista serveix per eliminar físicament els millors elements de la classe obrera, allunyar l'estat de qualsevol perill revolucionari i preparar el país per incorporar-lo a Europa.

Per això calia industrialitzar Espanya i donar espai per l'existència d'una forta burgesia nacional d'àmbit estatal. Això només es podia fer amb una forta inversió pública que construís les infraestructures necessàries, modernitzés i expandís les forces productives i incorporés l'Estat a les estructures militars de la guerra freda contra el camp socialista.

Ja des dels anys 50, un cop esclafada la major part de la resistència interna al feixisme, i acabada la II^a Guerra Mundial, l'Estat feixista segella l'aliança militar amb els EUA, arriben les primeres bases militars ianquis (1953), i comença la modernització econòmica del país.

La imatge de Franco inaugurant pantans, lluny de ser una imatge folklòrica i populista com certs elements de la socialdemocràcia ens ha volgut fer veure, és la plasmació de l'esforç del règim per modernitzar i industrialitzar el país, ja que les grans centrals hidroelèctriques dels pantans eren imprescindibles per generar l'energia necessària per l'enlairament industrial que necessitava l'oligarquia.

Els anys 60 i 70 son els anys d'una forta expansió industrial, nombroses empreses nord americanes i europees s'instal·len a l'estat, atretes entre altres coses per una legislació i uns costos molt favorables per a ells.

En paral·lel, un sector industrial pesat i una sèrie d'empreses estratègiques son creades per l'Estat (siderúrgia, Telefònica, Seat, Iberia, Fecsa, papereres, drassanes, etc.). L'any 1974 l'Estat espanyol era la desena potència industrial mundial.

Un cop mort Franco el 1975, i amb una Espanya aliada militarment dels EUA i econòmicament modernitzada, ja s'estava en disposició d'entrar plenament als blocs imperialistes atlantista i europeu.

Així, des del 1982, l'Estat Espanyol passa a formar part de l'OTAN, adhesió que es confirma el 1986 en el famós referèndum d'adhesió o permanència.

El 1985 es signaria l'entrada de l'Estat Espanyol a la Comunitat Econòmica Europea, sent membre de ple dret a partir de l'1 de gener de 1986. Però abans ja es va veure obligada a realitzar una reconversió industrial que limitava l'indústria pesada espanyola.

L'entrada plena a la cadena imperialista implicava que l'Estat, un cop acomplida la seva funció modernitzadora i de desenvolupament, tenia que vendre's el sector públic i adaptar la seva economia a la de l'Europa Imperialista.

Per imposició europea Espanya ha de realitzar a finals dels 80 de la mà de la socialdemocràcia, i durant tots els 90, una segona reconversió industrial, una dolorosa limitació de la capacitat productiva d'oli, llet i vi, i un procés privatitzador que encara no ha acabat.

És el mateix 1986 quan s'inicien les privatitzacions amb REPSOL, i posteriorment ENDESA, SEAT, Tabacalera, Argentaria, Aceralia, Telefónica, Gas Natural, Iberia, INDRA... Desenes i desenes d'empreses estratègiques i rentables han estat privatitzades, com a exigència de la UE. Avui encara hi ha pendents o estan en marxa les privatitzacions de RENFE, Correos, el sistema sanitari i educatiu, les pensions, les loteries, etc.

A canvi d'això, des d'Europa entraven milers de milions d'euros (ECU en un rimer moment) com a fons de convergència, diners que es destinaren a modernitzar i estandarditzar amb Europa infraestructures i economia (AVE, autovies, aeroports i ports ...), i sobretot, a **comprar la pau social a l'Estat Espanyol**.

Els dolorosos plans de privatització i d'ajust només podien dur-se a terme en un clima de pau social, pau social que fou comprada amb milions provinents d'Europa. En aquests anys els sindicats, partits, associacions de veïns, Ong's de tot tipus i entitats socials reben milers de milions en forma de subvencions, subsidis, contractes, llocs de treball i prebendes diverses, tot pagat per Europa a canvi de callar consciències i d'acabar amb qualsevol mobilització, vaga o protesta. Nombrades organitzacions polítiques, sindicals i socials de l'esquerra, van acabar traient els interessos de la classe obrera a canvi d'aquestes prebendes.

Les empreses privatitzades, algunes han acabat en mans de grups monopòlics estrangers com Aceralia o SEAT, o bé han passat a formar part del projecte oligàrquic espanyol. A partir dels anys 90 del segle passat i en la primera dècada del present, s'ha produït una espectacular i sobtada expansió internacional dels monopolis espanyols, principalment a Amèrica Llatina i el Magreb, el que representava una reconquesta de les posicions imperials perdudes segles enrere.

Aquesta expansió tan ràpida només fou possible perquè per una banda, al ser empreses privatitzades, aquestes naixien amb tota la infraestructura pagada, sense cap dèficit per inversions i amb posicions dominants en el mercat intern; y per altra banda per un importantíssim finançament dels grups bancaris espanyols, els quals eren accionistes d'aquestes empreses.

Però una expansió mundial com aquesta necessitava cada cop de més capitals, i aquest van sorgir amb la bombolla immobiliària, amb la liberalització del sol i uns tipus d'interès baixos. A l'Estat Espanyol es comença a construir en menys de 10 anys el que no s'havia construït en dècades, entre el 2001 i el 2009 es construeixen més de 6 milions de vivendes.

Pel seu caràcter especulatiu, el capital comença a multiplicar-se de forma aparentment miraculosa. Un exemple d'això és l'augment del cost mig del metre quadrat construït, entre el 2000 i el 2007 l'increment anual mig era d'entre el 5% i el 19%.

Però això tenia que explotar, i la crisi mundial i sistèmica que patim ha estat l'agulla que ha fet explotar el globus.

L'any 2005, en plena orgia de la construcció, el nostre partit germà, el PCPE, ja afirmava *“El riesgo de colapso económico mundial es mayor cada día. La economía globalizada demuestra que, a pesar de la alta concentración del capital, las ganancias representan cada vez un porcentaje menor de las cantidades millonarias que mueven las grandes multinacionales. Las operaciones de ingeniería financiera, con el objetivo de “maquillar” las cuentas de resultados de las grandes empresas, son práctica habitual para tratar de ocultar la situación, pero no pueden, en ningún caso, frenarla. El capital se encuentra con dificultades crecientes para completar su ciclo de reproducción ampliada. Altísimos niveles de especulación y el recurso a la financiarización no sólo no resuelven sino que complican aún más el panorama.”*

Així doncs, quan la crisi de sobreproducció del capitalisme explota dins el sistema financer nord-americà, les repercussions del tsunami sobre el capitalisme espanyol seran terribles.

En un primer moment, el capitalisme espanyol intenta esquivar les onades de l'explosió de la crisi als EUA amb polítiques keynesianes de forta inversió pública, estimulants sectors com la construcció, mitjançant un caòtic pla d'obra pública, o l'automotriu, mitjançant la subvenció directa a la compra de vehicles.

Com és obvi, aquestes polítiques fracassen, i el capitalisme espanyol comença a transvasar deute privat al sector públic, milers de milions d'euros son injectats pel Govern central a la banca, es nacionalitza la primera caixa en fallida, la CCM,

l'any 2010 s'imposa una contrareforma laboral, el 2011 una reforma de la constitució que limita la capacitat de l'estat per endeutar-se, sacralitzant les retallades socials, les privatitzacions i les retallades laborals als treballadors públics.

L'Estat Espanyol de facto aplica les receptes de la Troika (BCE, Comissió Europea i Banc Mundial) sobre els estats intervinguts i s'inicia una reestructuració de les caixes, un pla de fusions per convertir-les en bancs i eliminant d'una tacada una institució com les caixes, originades gran part d'elles en les caixes de resistència del moviment obrer i les mútues de solidaritat.

Aquesta reestructuració bancària (la principal mesura del capitalisme explicada anteriorment), posa de manifest el nivell de la bombolla especulativa del capitalisme espanyol (i català) amb escàndols i nacionalitzacions com les de Bankia (Caja Madrid, Bancaja, Caja Canarias, Laietana, Rioja, Àvila y Segòvia), la CAM (comprada pel Banc de Sabadell per 1€), Catalunya Caixa (Caixa Catalunya, Penedès, Sabadell, Terrassa, Tarragona, Manresa, Girona, Laietana y Manlleu), el Banc de València o Caixa Galicia.

Com que la primera mesura, el sanejament del sistema financer, no és suficient, el capitalisme ha d'aplicar durament la segona mesura, la sobreexplotació de la classe obrera per intentar remuntar l'augment de la composició orgànica del capital i la caiguda de la taxa de guany.

Així, el 2012 s'aprova una contrareforma laboral que representa la major agressió als drets de la classe obrera des de la reinstauració monàrquica que obre les portes a una forta i generalitzada baixada de salaris, a la total desregularització de les relacions laborals i a l'eliminació de la negociació col·lectiva i la futura limitació del dret de vaga.

En paral·lel es produeix una dura retallada del salari indirecte que la classe obrera rebia, i les retallades en sanitat, educació, i en serveis i prestacions socials és d'ample espectre.

Aquestes dues receptes de la troika provoquen l'endeutament i fallida de l'Estat, tant per haver assumit el deute dels monopolis financers, com per l'empobriment generalitzat de les grans majories. Obligant a l'Estat Espanyol, ja de facto intervingut, a demanar el rescat financer a la UE.

En una primera fase, el rescat és sobre el sector financer espanyol, d'uns 62.000 milions d'euros, però l'Estat disposa de 38.000 milions més de "lliure" disposició.

Però aquestes mesures tampoc serveixen, i el capitalisme espanyol necessita aplicar la tercera mesura per subsistir, explotar nous mercats i tecnologies. Però la fallida financera de l'Estat, limita aquesta resposta a l'acceleració i expansió dels plans privatitzadors imposats per l'UE, entregant el ja feble sector públic, als

capitals privats, principalment estrangers com a pagament del rescat, obligant a accelerar els plans de privatització de RENFE, Correus, i del sistema sanitari i educatiu.

I per últim, la quarta mesura que li restaria al capitalisme espanyol per sortir de la crisi seria participar de la guerra global. Aquesta sortida és molt costosa, i l'Estat no té capacitat per fer-ho. Ho va intentar el Govern del PSOE en la seva tímida participació al genocidi libi, el que ja ha representat beneficis per REPSOL, però no té més remei que replegar-se de l'Afganistan i el Líban, mentre que a la crisi Síria o del Sahel manté posicions de tercer nivell, al contrari que en els seus anys daurats de principis del segle XXI.

És en aquest context en el que s'entén com l'oligarquia no té més remei que desinvertir i replegar-se del exterior, principalment d'Amèrica Llatina. Com hem vist abans, l'expansió dels monopolis espanyols per Amèrica Llatina fou finançada pel capital financer espanyol. Ara cal retornar aquests crèdits, i això només es pot fer venent els actius finançats, el que clarament representa un mal negoci per les oligarquies espanyoles.

A tots aquests elements cal sumar el caràcter caníbal del capitalisme, i a la ja precària situació de l'economia espanyola, cal sumar els atacs especulatius provinents principalment d'Alemanya, el Regne Unit i els EUA, contra el deute sobirà espanyol, la famosa prima de risc, el que provoca que el finançament públic espanyol cada cop sigui més costós, arribant fins els més de 600 punts bàsics respecte el *bund* alemany l'estiu de 2012.

El capitalisme espanyol, en aquests cinc anys, ha passat de posicions avantatjoses dins el bloc imperialista europeu a posicions perifèriques, totalment subordinades a l'eix franco-alemany.

Les tres principals mesures que el capitalisme espanyol aplica per intentar remuntar la crisi, afecten directa i contundentment a la classe obrera espanyola i catalana.

L'atur ha passat d'un 8,6% el 2007 al 25% el 2012, i la pobresa reconeguda ha passat del 18% a més del 20% de mitja.

El poder adquisitiu de la classe obrera espanyola ha caigut en picat, i això es veu en una unitat estadística anomenada, "renda anual neta mitja per llar, persona i unitat de consum" que indica els euros que té cada individu, estadísticament parlant, per gastar després d'impostos. Aquest indicador a passat de 14.948 € el 2008 a 14.153 el 2010, en 2 anys ha caigut un 5,4%.

Si sumem que l'IPC acumulat és de més d'un 5%, ens podem fer una idea aproximada dels índex de pèrdua de poder adquisitiu que està patint la classe obrera de l'Estat.

Igualment les condicions de vida de la classe obrera es veuen durament afectades per la reducció accelerada del salari indirecte representat pels serveis i prestacions socials.

2.2 La crisi capitalista a Catalunya

En apartats anteriors, sobretot al caracteritzar i descriure l'estructura de classes a Catalunya ja hem fet una aproximació prou acurada a les grans magnituds de la crisi del capitalisme al nostre país.

Tot i això, per arribar a comprendre la situació i les tendències dels propers anys ens cal aprofundir en la fallida autonòmica, que s'ha d'entendre com a fallida de l'Estat Espanyol a Catalunya i del model econòmic català.

A l'agost de 2012 el Govern de la Generalitat demana al Govern Central 5.000 milions d'€ al Fons de Liquiditat Autonòmic per fer front als pagaments corrents. A l'hora de redactar aquesta tesi, les condicions imposades per Brussel·les (no per Madrid) a Catalunya són la venda de les empreses públiques catalanes (més de 260), la dràstica reducció de personal de la televisió autonòmica, l'eliminació de les representacions internacionals de Catalunya i la reducció de duplicitats amb l'administració central.

Prèviament el Govern autonòmic ja havia retallat l'accés a prestacions no contributives, retallat els pressupostos educatius (beques, professorat, etc), augmentat les taxes universitàries, retallat els salaris dels i les funcionaris i personal laboral de l'administració, retallat les subvencions, etc.

Les magnituds són terribles, i de moment encara ens falta la sèrie estadística del curs 2010-2011, ja la tendència a la precarització del sistema educatiu públic es manifesta en la sèrie comparativa entre els cursos 2008-2009 i 2009-2010.

Si en el curs 08-09 l'educació secundària a Catalunya comptava amb 436.702 alumnes i 42.747 professors (1 professor per cada 10,2 alumnes), el següent curs es comptava amb 448.347 alumnes i 42.639 professors (10,5 professors per alumne), una reducció del 3% de professorat respecte alumnes en un sol curs.

A l'educació universitària aquesta tendència és la mateixa, si el curs 08-09 hi havia 217.201 alumnes i 17.376 professors i professores (12,5 alumnes per professor) el següent curs hi havia 226.918 alumnes per 16.715 professors (13,58 alumnes per professor), el que representa una reducció del 8,6% de professorat respecte alumnes.

Les dades del curs 10-11 seran encara més dures. Ja es pot avançar que l'impacte en la universitat pública és duríssim, i provocarà un abandó massiu del jovent de classe obrera dels estudis superiors, ja que la matriculació a una carrera pot arribar als 4.000€ per curs, impossible de pagar per una classe obrera empobrida.

El model educatiu públic català està basat en un sistema que combina l'educació pública amb la privada subvencionada. A falta de la publicació de la darrera enquesta de finançament de l'educació privada a Catalunya, veiem com més del 50% dels ingressos de les entitats privades d'ensenyament no universitari prové de fonts públiques via transferència.

Evolució del finançament anual de l'ensenyament privat no superior amb llars d'infants Catalunya.					
	2004-2005	1994-1995	1990-1991	1985-1986	1981-1982
Quotes ensenyament	654.979	313.121	237.706	160.092	121.819
Quotes serveis	220.087	121.224	95.819	54.650	37.599
Transferències	1.004.680	437.964	313.512	184.439	123.099
Altres ingressos	69.839	15.031	12.219	3.804	6.136
Total ingressos corrents	1.949.585	887.340	659.256	402.985	288.653
Transferències de capital	14.228	7.338	1.346	42	-
(Milers d'euros) Font: Institut d'Estadística de Catalunya					
Institut d'Estadística de Catalunya					

Les dades més recents trobades ens permeten comparar les xifres de fracàs escolar entre el 2005 i el 2011, i veiem la tendència a l'augment del fracàs escolar, a Catalunya. El 2005, un 26,75% del jovent acabada l'ESO no continuava els estudis. Aquesta xifra, el 2011 ja era del 32%.

La política educativa dels gestors autonòmics, inclosos els socialdemòcrates del tripartit, ha anat encaminada a enfortir el sistema privat subvencionat i a accentuar l'escletxa formativa del jovent treballador. Però amb la crisi capitalista, aquesta tendència s'ha accentuat, i l'ensenyament privat ha fet un enorme salt endavant en detriment del públic, alhora que cada cop es posen més impediments al jovent obrer per arribar a nivells educatius secundaris i superiors.

La sanitat catalana, una altra part fonamental del salari indirecte rebut per la classe obrera també està patint el mateix nivell de degradació, (encaminat a empobrir encara més a la classe obrera i afavorir els monopolis privats).

Si el 2007, a Catalunya la taxa de metges per cada 100.000 habitants era de 210, el 2011 es redueix a 196.

En el període 2008-2010 veiem com el nombre d'hospitals i llits al sistema sanitari públic descendeix, però el sistema sanitari privat contractat amb diners públics augmenta.

Centres i llits hospitalaris (1). 2010 - 2008

Comarques, àmbits i províncies

Font: Departament de Salut. Direcció General de Recursos Sanitaris.

(1) Les dades provenen del Registre de centres, serveis i establiments sanitaris. S'hi inclouen les comunitats terapèutiques de drogodependències.

(2) Centres integrats a la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública en atenció d'aguts.

(3) Centres no inclosos en la XHUP als que el Servei Català de la Salut contracta part de la seva activitat en l'hospitalització d'atenció d'aguts.

	XHUP (2)		Resta de centres (3)		Total	
	centres	llits	centres	llits	centres	llits
Catalunya 2.010	66	16.442	181	18.329	247	34.771
Catalunya 2.008	68	16.502	170	17.690	238	34.192

Institut d'Estadística de Catalunya

<http://www.idescat.cat/pub/?id=aec&n=830&t=2010>

Igualment, les dades de centres extrahospitalaris entre el 2008 i el 2010, indiquen com és el sector privat el que s'està expandint en detriment d'un sector públic estancat en aquell moment (avui presumiblement estarà en franc retrocés).

Centres extrahospitalaris (I). 2010 -2008

Per titularitat. Comarques, àmbits i províncies

Font: Departament de Salut. Direcció General de Recursos Sanitaris.

	Sector Públic					Empresa privada	Fundacions, associacions i Creu Roja			Altres mútues	Altres centres privats	total
	Institut Català de la Salut (ICS)	Generalitat	Diputacions	Ajuntaments	total		Església	MATMPSS				
Catalunya 2.010	1.158	38	4	60	1.260	5.331	373	31	210	48	30	6.023
Catalunya 2.008	1.144	35	4	61	1.244	4.615	351	32	199	47	37	5.281

Un altra indicador especialment interessant és l'indicador de la desigualtat en la distribució de la renda. Si en el 2008 tenia un valor de 4,8, en el 2010 aquest ja era de 5,8. Indicant clarament la màxima de *“els pobres més pobres i els rics més rics”*.

L'empobriment generalitzat de la classe obrera catalana queda evidenciat en la renda neta anual per persona. Si el 2007 la renda neta mitja disponible per habitant era de 10.755€, el 2010 ja havia caigut a 10.605€.

Però no tot el sector públic està en retrocés. Els anys de la crisi han representat una expansió del sector repressiu. A les milionàries compres de material antiavalots, principalment pots de fum i gasos lacrimògens, el Govern de la Generalitat ha reforçat els efectius repressius.

Efectius per graduació Catalunya. 2011-2007									
	Major	Comissaris	Intendents	Inspectors	Sotsinspectors	Sergents	Caporals	Agents	Total
2011	-	16	46	134	373	886	2.555	12.644	16.654
2007	-	9	31	105	292	641	2.058	9.879	13.015
Font: Departament d'Interior Institut d'Estadística de Catalunya									

Igualment l'evolució de la població reclusa reflecteix l'augment repressiu de l'Estat, que no és només per causes polítiques si no socials. Si el 2007 existien 9.395 persones empresonades, el 2011 aquesta xifra ja era de 10.513, un 11,9% més.

El 14,7% de la població empresonada té entre 18 i 25 anys i el 40% ho està per delictes tipificats com *“contra el patrimoni i l'ordre socioeconòmic”*.

Per desgràcia encara no es disposen indicadors actualitzats del 2011 i del primer semestre del 2012, que és el període de major accentuació de la crisi i de les retallades a Catalunya.

Com hem vist amb totes les dades exposades, la crisi a Catalunya provoca:

- a) Empobriment generalitzat i accentuat de la classe obrera
- b) Proletarització de sectors de la petita burgesia
- c) Sobreexplotació de la classe obrera i desregularització de les condicions de treball
- d) Desmantellament dels serveis i les prestacions socials
- e) Augment de la repressió
- f) Privatització de cada cop més sectors de l'economia (sanitat, educació, pensions...)
- g) Destrucció de forces productives
- h) Retrocés dels monopolis dins la cadena imperialista
- i) Accentuació dels conflictes interburgesos
- j) Marginació del jovent obrer del sistema educatiu

3. La proposta comunista, conquerir el socialisme

Els i les comunistes tenim la responsabilitat i la determinació històrica de plantejar a la classe obrera la necessitat de superar el capitalisme i erigir la dictadura del proletariat. És imprescindible elevar el nivell de consciència de la nostra classe, en primer lloc respecte el caràcter de classe de l'Estat, en segon lloc sobre la possibilitat i la necessitat d'enderrocar el poder burgès, parasitari i innecessari, i per últim, sobre la capacitat de la classe obrera per autogovernar-se i dirigir el seu propi destí. Avui més que mai, quan el caràcter parasitari de l'imperialisme, com a fase superior del capitalisme, arriba a extrems mai vistos, i quan el desenvolupament científic i tècnic de la humanitat permet edificar el socialisme de forma més eficient i planificada.

Els i les comunistes encertem quan caracteritzem la crisi com sistèmica i de sobreproducció, i que no hi ha sortides socials ni humanes dins del capitalisme. Avui, les proclames del reformisme i l'oportunisme cauen inexorablement al buit, ja que el capitalisme europeu, ni pot assumir, ni necessita, del coixí de benestar social de dècades anteriors.

Aquest desmantellament del que els ideòlegs capitalistes europeus anomenaven estat del benestar, començà amb la contrarevolució al camp socialista europeu, perquè aquesta era la seva funció bàsica, exercir de contrapès ideològic i material als avenços del camp socialista. Els antics eurocomunistes, que abraçaren les tesis burgeses de l'estat del benestar, avui, sota el paraigües ideològic de la socialdemocràcia i l'altermundisme, continuen proposant a la classe obrera que s'abandoni a la idea de que la democràcia burgesa és en realitat una democràcia neutre, sense classe, que l'estat és igualment neutre, i que de l'exercici de les llibertats burgeses, es podrà arribar a no se sap on.

Però la tossuda realitat, novament dona raó als i les comunistes, i mirant l'evolució del nostre món les darreres dècades, deixen el camp reformista amb les vergonyes a l'aire, i sota l'acusació d'alta traïció a la causa i als interessos de la classe obrera.

Per això, el PCPC, com a major destacament marxista-leninista a Catalunya, té la responsabilitat de desenvolupar i plantejar a la classe obrera catalana una proposta i una estratègia per a la presa del poder polític a Catalunya i la imposició del socialisme al país.

No hem d'ocultar el caràcter revolucionari i classista de la nostra proposta. Hem d'evidenciar el caràcter de dictadura de classe de la nostra societat, i en contraposició hem d'oferir a la classe obrera i al conjunt de treballadors i treballadores del país una proposta de democràcia obrera, de dictadura del proletariat.

Aquesta proposta per a la presa del poder i la construcció del socialisme no s'ha de basar en les proclames retòriques. Hem d'oferir solucions al dia a dia de la classe obrera, hem d'oferir solucions al futur de la classe obrera i hem de donar les eines adequades per a la lluita de la classe obrera en la defensa dels seus interessos del present i del demà.

El Partit Comunista del Poble de Catalunya ha d'explicar al conjunt de la classe obrera i classes populars que el nostre projecte, que la nostra proposta és una proposta revolucionària, i que el capitalisme només ens ofereix fam, misèria, explotació i violència. I per tant, el nostre objectiu és la conquesta del poder per part de la classe obrera, organitzant la societat en funció dels interessos de les grans majories, en definitiva, construint el socialisme.

Hem d'explicar que la única manera de fer una revolució, la única manera d'acabar amb l'explotació del capitalisme i **la única manera de construir la nova societat, és mitjançant la incorporació de les masses, de la classe obrera i capes populars, a la lluita organitzada.** I la classe obrera, objectivament, s'ha d'organitzar en organitzacions que defensin els seus interessos de classe, en frontal oposició als de la classe dominant.

Però la funció dels i les comunistes, com a elements d'avantguarda, no és només explicar. És construir i contribuir a la construcció de les eines de lluita que necessita la classe obrera i, sobretot, aportar la direcció estratègica que necessita la classe per assolir el seu objectiu fonamental, defugint de l'espontaneisme, l'esquerranisme i l'economicisme.

Aquesta missió estratègica s'ha de completar amb els elements tàctics de la lluita de classes, responant a les reivindicacions i necessitats immediates de la classe obrera, perquè d'una correcte resposta a aquestes realitats, sorgirà una correcte articulació dels fronts de masses, s'eleva la consciència de classe i es nodrirà l'organització de quadres i d'avantguarda.

Tot dirigit a l'acumulació de forces que ens condueixi a la crisi revolucionària i a la presa del poder.

En el nostre entorn immediat ens trobem amb nombrosos projectes polítics més o menys desenvolupats, que des de posicionaments que es reclamen revolucionaris, ofereixen a la classe obrera catalana solucions que per els i les comunistes no son encertades. Alguns ofereixen humanitzar el capitalisme, altres ofereixen l'espontaneisme insurreccionalista, alguns fins i tot diuen, normalment des dels seus ordinadors i sofàs, que cal agafar les armes i iniciar la guerra popular, altres ofereixen la independència nacional com a avenç del proletariat català.

Nosaltres, davant d'aquest confús basar "revolucionari", no podem tenir ni posicions subsidiàries, ni plantejar la nostra activitat política d'organització i preparació de la revolució, com una competència amb altres sectors polítics.

El PCPC ha d'oferir i practicar un projecte, un programa i una lluita independent. La nostra pràctica històrica del Front d'Esquerres, d'acord de mínims entre forces polítiques d'esquerra, per elaborar un programa mínim i entorn aquest programa aglutinar a les classes populars, s'ha demostrat un fracàs.

Considerar que els sectors abans citats coincidien amb els objectius del Partit i que les diferències existents eren senzillament de formulació i de matis del llunyà futur socialista, era erroni.

Considerar que la classe obrera i el conjunt de capes populars, respondrien a les proclames i crides d'un grup de forces polítiques i socials reunides en una sala, pel simple fet de ser àmplies i unitàries, era erroni.

I per últim, considerar que un front de masses era una plataforma, una mesa o una coordinadora de forces polítiques, sindicals i socials, era, definitivament, erroni.

Avui el PCPC ha obtingut els majors avenços en la intervenció directa amb la classe obrera dins els fronts de masses, entesos aquests com la classe obrera i classes populars organitzades i en lluita en la defensa dels seus interessos.

És en aquest context en el que el PCPC té que desenvolupar la seva acció política destinada a l'acumulació de forces entorn un programa i un projecte classista, aquesta acumulació de forces gira entorn de la mobilització sostinguda de la classe obrera i capes populars, de l'organització de la classe obrera entorn el seu Partit i les seves estructures de masses, tot enfocat a la conquesta del socialisme-comunisme.

Perquè això no es converteixi en un exercici de retòrica, cal dissenyar i organitzar la tàctica i l'estratègia per assolir aquests objectius. El Partit ha de ser capaç d'analitzar, teoritzar, aplicar, avaluar i corregir els errors.

Necessitem tenir capacitat d'adaptació als diferents camps de batalla i escenaris que l'accentuació de la lluita de classes ens obligui a estar.

La nostra estratègia per a la conquesta del socialisme a Catalunya avui passa per armar el nostre partit organitzativa i políticament. En la vessant política, objecte d'aquesta tesi, definim quatre eixos cardinals sobre els que actuar i poder situar el Partit en millor disposició de combat.

- a) El Partit de classe català motor i eix de la classe obrera
- b) El dret a l'autodeterminació i la Rep. Socialista de caràcter Confederal

- c) El Front Obrer i Popular pel Socialisme
- d) El programa comunista

3.1 El Partit de classe a Catalunya

L'existència d'un Partit polític de la classe obrera, és per si sol un fet polític transcendental. El Partit Comunista del Poble de Catalunya, només pel fet d'existir i reivindicar el seu caràcter d'organització d'avantguarda de la classe obrera amb l'objectiu de prendre el poder i enderrocar a la burgesia, i iniciar la construcció del socialisme i el comunisme a Catalunya, ja és un factor revolucionari i perillós.

Sabem que si tot resta en l'àmbit de l'autoproclamació i la retòrica, som un perill pel capitalisme només en el marc d'una hipotètica potencialitat. Que en un capitalisme sota una façana democràtic burgesa, som tolerables per la dictadura del capital, i, fins i tot, contribuïm propagandísticament a la construcció liberal de la llibertat política i dels drets humans i civils.

Plantejar fer una revolució i construir el socialisme implica abandonar la retòrica, les proclames grandiloqüents buides de contingut i els confortables locals.

Plantejar fer una revolució i construir el socialisme és una feina titànica que només per començar ens obliga a arremangar-nos, a sortir al camp de batalla, a parlar i conèixer a la nostra classe, a estar en primera línia amb els treballadors i treballadores en la defensa dels seus interessos immediats, i sobretot, començar a explicar-li, cara a cara, què és el capitalisme, perquè ens passa el que ens passa i perquè el socialisme és la solució.

Així, la pertinença al Partit no és simplement una adscripció ideològica, com qui té el carnet d'un club de futbol. És la possessió d'una poderosa eina de combat, que si no s'utilitza es rovella i que si s'utilitza de forma inadequada es trenca.

El o la militant del Partit és el reflex del que és el Partit, el seu comportament públic i privat doncs, ha de ser el reflex de la moral i la ètica comunista. Això no ho hem d'entendre com un precepte sectari o inquisidor, però si ha de representar en primer lloc un objectiu de millora del conjunt de la militància comunista i una definició de les línies roges que el Partit defineix i vigila de forma intransigent.

La tolerància i fins i tot la promoció de certes actituds contrarevolucionàries dins el reformisme i el moviment obrer han estat la gènesi de bona part de la seva degradació moral. El Partit no està al servei dels interessos materials i personals de ningú; el Partit no és un mitjà per suplir mancances de caire personal, el militant comunista és honest; dins el Partit no caben actituds masclistes i homòfobes, ni hi ha lloc per l'assetjament i el maltractament, contra el dèbil, el diferent o el company o companya.

Els valors de la camaraderia, el respecte a la propietat col·lectiva, el foment del debat polític col·lectiu, la comprensió, definició política i el sotmetiment als acords col·lectius, el sacrifici i la constança, l'honestedat i la generositat, la solidaritat i

l'alegria, han de ser els valors que el Partit promogui i reflecteixi al conjunt de la classe, com els valors comunistes, llavors d'un nou ésser humà en la futura societat socialista.

El conjunt d'aquestes accions defineixen el caràcter polític del Partit per si sol i que ha de ser presentat a la classe obrera en cada una de les nostres activitats.

El Partit i la seva militància, ha de ser l'eina que:

- a) Elevi la consciència de la classe obrera, amb la difusió dels seus anàlisis teòrics i amb la seva aplicació a la lluita pràctica.
- b) Organitzi la lluita de la classe obrera, en el lloc de treball, al barri, en els moviments socials i populars.
- c) Permeti visualitzar al conjunt de la classe obrera el futur que li oferim.

Això per desgràcia i degut a les mancances polítiques i organitzatives del Partit no ha sigut possible posar-ho en pràctica. No ens hem implicat amb prou força en les lluites de la classe, hem estat tancats als locals massa temps i ens hem "rovellat" i molts cops hem estat massa transigents amb actituds contràries a la ètica revolucionària i comunista.

Això ha de canviar. Ens hem d'esforçar, hem d'aprendre, ens hem d'impregnar dels companys i companyes de lluita, i ells ens han de reconèixer com a membres del Partit Comunista, ens hem de guanyar el seu respecte com a militants comunistes, només així respectaran al Partit Comunista i l'identificaran com el seu Partit.

És un greu error pensar que per tenir un correcte anàlisi de la realitat, explicar-lo ben fort i onejar la bandera del Partit, destacaments d'obers i obreres abraçaran els nostres ideals. Si bé és imprescindible analitzar, explicar i visualitzar les propostes del Partit Comunista, és igual de necessari, baixar de la tarima, a vegades del pedestal, i treballar i lluitar colze a colze amb la classe en les seves, que són les nostres, lluites.

Històricament el divorci entre el caràcter d'organització de quadres que teoritza i el caràcter de quadres d'avantguarda que lluiten ha estat promogut pel reformisme, el qual va replegar la intervenció del Partit Comunista en els fronts de masses i els fronts socials amb arguments com que no calia crear fronts de masses perquè la coalició electoral ja ho era, no calia intervenir en el moviment obrer perquè això ja ho feia el sindicat i no calia intervenir en el moviment veïnal perquè per això ja estaven les Associacions de Veïns, etcètera.

Amb aquest discurs el reformisme aconseguia que els i les militants comunistes tinguessin dobles i triples disciplines, la del Partit, la de la coalició, la del sindicat, etcètera. El Partit deixava de ser un Partit d'avantguarda per convertir-se en un

club on discutir amb pedanteria i ignorància de la geopolítica, de les categories i de les conjures i complots interns. Els moviments socials i de masses perdien tota orientació revolucionària, caient la majoria de cops en la immediatesa i fins i tot sent segrestats per les prebendes del govern de torn.

Cal enterrar definitivament aquestes dinàmiques. És vital un Partit viu en la seva organicitat entorn les seves cèl·lules, analitzant la realitat de forma científica i dialèctica i intervenint els seus militants en els fronts de masses en base a la organicitat, l'anàlisi, el debat i la disciplina comunista.

Només si tenim la capacitat de desenvolupar el Partit marxista-leninista com s'ha descrit podem dir que som el Partit de la Classe Obrera de Catalunya, ser la brúixola, el referent i motor de la lluita de la classe obrera.

3.2 Autodeterminació i República Socialista de caràcter Confederal

Com hem pogut desgranar profundament en diversos apartats de la present tesi, la qüestió nacional a Catalunya té un pes específic molt important tant al referir-nos a la composició de classes a Catalunya, i per tant, al desenvolupament específic de la lluita de classes, com en els discursos i la vida política en l'àmbit català.

Hem definit i hem explicat quina és la gènesi del discurs nacionalista i del mateix concepte de nació per part de la burgesia, i com, en funció dels seus interessos de classes, la burgesia catalana ha anat pendolant entre el sobiranisme i el patriotisme català i el centralisme i el patriotisme espanyol.

En contraposició al nacionalisme, hem fet una breu aproximació a la qüestió nacional catalana des del punt de vista del marxisme, prenent com a referència la definició d'Stalin del que era una nació. Recordem-ho:

Nació és una comunitat humana estable, històricament formada i sorgida sobre la base de la comunitat d'idioma, de territori, de vida econòmica i de psicologia, manifestada aquesta en la comunitat de cultura.

Per tant, des d'un anàlisi científic i no idealista de la història i el present català, el caràcter nacional de Catalunya és evident i no porta a discussió; i per tant els i les comunistes catalans, els de la resta dels Pobles d'Espanya i els d'arreu del món, hem de defensar el dret a l'autodeterminació de Catalunya.

Però recolzar el dret a l'autodeterminació, és quelcom neutre, fins i tot asèptic. L'autodeterminació és un dret col·lectiu fonamental, igual que, per exemple, el sufragi universal o el dret a estar sindicat. Drets que dins la democràcia burgesa

poden ser assumits, i que la seva absència, indica només un dèficit en el desenvolupament orgànic de la pròpia democràcia burgesa.

Dins el marc democràtic-burgès, aquests drets son reconeguts o es desenvolupen més o menys en funció dels interessos de la classe dominant. Per exemple, veiem com el dret formal a escollir i ser escollit com a representant a les institucions burgeses, s'ha vist limitat en els darrers anys amb la promulgació de lleis electorals restrictives. Això el PCPC a Barcelona ho ha patit amb la darrera tupinada contra nosaltres a la província.

Igual passa amb l'autodeterminació. Si l'imperialisme atlantista considerava necessari recolzar l'autodeterminació de les antigues repúbliques soviètiques o dels pobles de Iugoslàvia, aquest dret era fonamental.

Un mínim anàlisi sota el paraigües científic del materialisme històric, ens permet assegurar que mentre la classe dominant a Catalunya sigui la burgesia, i concretament la seva reduïda oligarquia nacional, qualsevol procés d'autodeterminació estarà regit i circumscrit als interessos i necessitats d'aquesta classe dominant.

L'actual escenari de desfeta del capitalisme espanyol i de pugna entre les burgesies de l'estat per mantenir les seves posicions dins la cadena imperialista europea; juntament amb un possible interès o necessitat del bloc imperialista europeu per contenir, compartimentar i reduir els costos i pèrdues d'una possible desfeta espanyola, pot portar a que es puguin donar diferents iniciatives tendents a augmentar el pes econòmic i polític de la burgesia catalana dins l'UE.

Aquests processos poden fins i tot acabar amb la construcció d'un Estat Català dins el bloc imperialista europeu.

Quina ha de ser la posició del PCPC davant aquest possible escenari? És una qüestió complexa, però que hem d'abordar sense por, al marge dels preceptes ideològics burgesos del nacionalisme, tant espanyol com català.

Avui, quan ens referim a la qüestió nacional catalana des del marxisme leninisme, xoquem amb dues concepcions que es reclamen del marxisme, algunes fins i tot del leninisme, i que estan profundament prenyades de nacionalisme i xovinisme, espanyol i català indistintament, i no d'un contingut d'alliberament nacional real i de fons.

Per una banda hi ha qui afirma que la independència nacional de Catalunya, ja sigui dins o fora de la Unió Europea, és un pas endavant per les classes populars i ens acosta a futurs socialismes. Aquesta tesi, parteix d'una concepció teòrica que afirma que el poble català està sotmès a una doble opressió, "*opressió nacional i social*" ambdues al mateix nivell, i que la superació d'una "opressió"

acosta a la supressió de l'altra. Òbviament això només s'aplica en un ordre, primer la nacional i després la social.

Per l'altra banda hi ha qui afirma que la independència de Catalunya implicaria indefectiblement la divisió i l'enfrontament de la classe obrera espanyola en funció de la seva adscripció nacional, i que només la unitat d'Espanya garanteix la unitat de la classe obrera, per tant, negant el caràcter nacional de Catalunya, o subordinant-lo al caràcter nacional espanyol.

Cap de les dues posicions representa un avenç per a la classe obrera catalana, cap de les dues posicions debilita el poder burgès, ja que totes dues posicions són subsidiàries del seu nacionalisme de referència i només enforteixen les posicions de les respectives classes dominants en el control de l'Estat i en la seva posició dins la cadena imperialista.

Per això és imprescindible que els i les comunistes, que el PCPC i els CJC-JCPC, tinguem una posició independent per a la classe obrera catalana. Haurà qui ens acusarà d'espanyolistes i qui ens acusarà de nacionalistes catalans, acusacions que només es poden entendre des d'un pensament binari impregnat de nacionalisme, on en darrera instància, tot es limita a ser o no ser espanyol, a ser o no ser independentista.

El Primer Congrés del PCPC, davant la qüestió nacional catalana defineix:

- a) El Partit Comunista del Poble de Catalunya no és un partit independentista. El PCPC defensa l'exercici del dret a l'autodeterminació de Catalunya.
- b) El PCPC no recolza cap projecte que impliqui l'enfortiment de la burgesia, ja sigui mitjançant imposicions centralitzadores, ja sigui mitjançant la inclusió dins de la cadena imperialista d'un estat català.
Davant una hipotètica consulta que demani a la classe obrera catalana, escollir entre la seva explotació en el marc de l'Estat Espanyol o en el marc de l'Estat Català, la nostra posició és l'abstenció i el boicot de la classe obrera catalana a aquests plantejaments.
- c) El PCPC, recollint la millor herència del PSUC de Joan Comorera, és un partit de classe d'àmbit nacional català i el seu únic objectiu és la conquesta del socialisme. Aquest objectiu no varia en funció de quin estat garanteixi l'explotació de la burgesia sobre la classe obrera catalana.
- d) El projecte polític del PCPC és la República Socialista de caràcter Confederal. Aquesta proposta és la única capaç de superar el marc d'un estat burgès d'àmbit espanyol en forma de monarquia parlamentària, superar definitivament la qüestió nacional a l'Estat Espanyol amb la unió lliure i entre iguals de les diferents nacions de l'Estat en la construcció del socialisme.

El caràcter Socialista i Confederal de l'Estat Espanyol, garanteix i emana de l'exercici de l'autodeterminació de la classe obrera de Catalunya, excloent d'aquesta decisió a la burgesia. Enforteix i desenvolupa la construcció socialista a Catalunya al sumar les forces productives i els efectius obrers propis, als de la resta de Pobles d'Espanya, a l'hora que enforteix la capacitat de defensa de les conquestes proletàries.

L'exemple de la gloriosa Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, on la classe obrera de diferents i diverses nacions, amb orígens ètnics, històrics, lingüístics i culturals diferents, s'uneix en base al respecte i la igualtat en la construcció de la pàtria socialista, ens ha d'inspirar al cercar una solució de classe a la qüestió nacional dels pobles que avui conviuen sota el domini de les diferents burgesies i de la seva dinastia borbònica.

3.3 El Front Obrer i Popular pel Socialisme

Com afirmem a l'inici de la tesi, el PCPC s'ha trobat entre les elaboracions de la seva darrera conferència nacional i el darrer congrés del PCPE. Ambdues son contradictòries entre si. Les tesis del IXè Congrés impliquen una correcció fonamental de les línies tàctiques i estratègiques que ens han de conduir a la construcció del socialisme.

D'una manera resumida podem dir que:

1. L'estratègia del FI ha vingut donada per la necessitat conjuntural d'aliança amb una part de la oligarquia, la seva part progressista, que es concreta en una pràctica d'aliances amb forces polítiques que representen capes no proletàries inclosa la burgesia progressista. Tal va ser el cas de la lluita contra el feixisme pel Front Popular. Aquesta fracció de la classe dominant a dia d'avui no existeixen Espanya ni entre la burgesia perifèrica nacional ni la mitjana burgesia, etc ja que no hi han contradiccions antagòniques entre elles ja que el bloc oligàrquic espanyol està cohesionat.
2. La estratègia del FI per instaurar una etapa intermèdia entre capitalisme i socialisme sempre ha estat erroni.
3. Toca el FOPS per avançar a l'etapa següent que és la socialista. Aquesta etapa la té que regir la classe obrera com a força fonamental del procés amb les reserves de la revolució de les capes populars. Això és concreta en el Partit creant al voltant seu estructures pròpies de la classe i de les capes populars autònomament sense ingerència de cap altre força política (més enllà de lo conjuntural-tàctic).

Veiem com les tesis del PCPE del 2010 es confirmen i la possibilitat de la construcció d'un front d'esquerres, capaç de fer avançar les posicions de la classe

obrero en la conquesta del poder, es demostra irreal. Amb l'accentuació de la crisi sistèmica, amplis sectors del que podem definir com esquerra, en lloc de radicalitzar-se el que han fet és apuntalar i, fins i tot, aprofundir en la seva defensa del capitalisme. Sota radicalitats estètiques, la defensa de la Unió Europea, i d'un capitalisme humà, d'unes finances ètiques, del keynesianisme, d'una banca pública o d'una taxa a les transaccions especulatives, centren el discurs de l'esquerra.

El PCPC, com no pot ser d'altra manera, assumeix plenament les tesis del IXè Congrés del PCPE i la formulació del Front Obrer i Popular cap el Socialisme (FOPS), com a línia política a seguir en l'articulació de la classe obrera i conjunt de classes populars catalanes entorn un programa revolucionari socialista.

El FOPS és l'aposta dels i les comunistes per la intervenció directa amb la classe treballadora. Ja no podem esperar a que les masses explotades acudeixin i s'organitzin entorn a les crides que plataformes, meses i coordinadores conformades per organitzacions que es representen, amb prou feines, a si mateixes.

El Partit Comunista, com a organització de quadres i d'avantguarda, ha d'estar en la primera línia del combat de la classe obrera, i fruit de les necessitats organitzatives i de les lluites populars, aportar la seva experiència i els seus millors quadres a organitzar, coordinar i articular a la classe obrera en el combat proletari, donant resposta als seus interessos immediats i orientant la lluita cap a la revolució socialista.

La nostra tasca és aquesta i no una altra, crear els espais i els marcs organitzatius que permetin incorporar a la lluita a les grans majories, principalment a la classe obrera.

Així un **eix fonamental de l'estratègia de construcció del FOPS son els Comitès d'Unitat Obrera (CUO).**

Davant d'unes cúpules sindicals que responen als interessos del capital, basant el seu model sindical en la conciliació i els serveis. I davant un sindicalisme de classe fragmentat, sectorialitzat i gremialitzat, la resposta del Partit Comunista no pot ser promoure la creació d'un nou sindicat, ni intentar canviar el sindicalisme pactista des de dins. Cap de les dues estratègies s'ha demostrat efectiva. Per això els CUO han nascut com un front militant d'obrers i obreres, que no es presenta a les eleccions sindicals, on militen treballadors i treballadores amb o sense sindicat, assembleari, i amb l'únic objectiu de lluitar i confrontar amb la patronal en defensa irrenunciable i insubornable dels interessos de la classe treballadora.

Els CUO busquen la màxima unitat de la classe obrera des de la base. Però qualsevol assemblea de treballadors enfrontats al patró no és un CUO i el CUO tampoc és una eina de mera lluita econòmica.

El CUO és una estructura de combat de la classe on aquesta afronta els conflictes derivats de la contradicció capital-treball i a on amb la intervenció directa del Partit i portant el marxisme-leninisme a la classe, aquesta cada cop es més conscient del seu destí històric. Seguint això, el CUO és la base fonamental del futur Nou Poder Obrer.

Els CUO sorgeixen de la pròpia necessitat de la classe obrera de superar la divisió sindical i les polítiques pactistes i de conciliació, i el Partit està plenament compromès en el seu desenvolupament.

Els CUO ja s'estan desenvolupant en diversos punts de l'Estat Espanyol. A Catalunya els CUO ja s'han constituït. El Partit, tot i que és una tendència que s'està revertint, té poca presència en el moviment obrer i sindical tot i la incorporació al Partit i la Joventut Comunista de quadres amb activitat sindical i representants de treballadors.

Igualment l'estructura econòmica de Catalunya, especialment de l'àrea metropolitana de Barcelona, defineix una realitat molt llunyana a l'ideal industrial dels anys 60 i 70 quan es fundaren les Comissions Obreres, en les que la classe obrera s'aglutinava entorn grans centres de producció fabrils on treballaven durant tota o quasi tota la seva vida laboral. Avui Catalunya compta amb un sector serveis que, incloent el sector públic, domina més del 65% de l'economia del país, amb un sector industrial de poc més del 20% de l'economia catalana, amb un 50% de treballadors i treballadores amb empreses de menys de 50 assalariats, i amb una rotació laboral molt elevada.

Aquestes circumstàncies defineixen el caràcter i les dificultats amb les que es troba la classe obrera a l'hora d'organitzar-se en els centres de producció.

Els CUO no són aliens a aquesta circumstància, i han de combinar l'organització en els centres de treball i els sectors productius, amb una organització de caràcter territorial.

Avui el principal repte a Catalunya és incorporar a quadres obrers en el projecte dels CUO i això només és possible a partir de la intervenció i la implicació dels i les militants del Partit en la lluita sindical a les respectives empreses i en els territoris amb presència partidària.

Un altra eix del FOPS és el treball en el moviment popular. Si bona part de la vida de la classe obrera la desenvolupem en els centres de treball, l'altra part la

desenvolupem als barris obrers. És allí on els treballadors i treballadores, els aturats, pensionistes i jubilats i joves, desenvolupem gran part de la nostra vida.

És al barri on vivim, on els nostres fills i filles estudien, on tenim el metge, on majoritàriament comprem i ens relacionem. És als barris obrers on es visualitzen la misèria i la fam, les retallades i l'empobriment generalitzat de la classe obrera i les classes populars.

És als barris obrers on el Partit i la Joventut Comunista ha de treballar amb la classe i organitzar-la en la defensa dels seus drets, contra les retallades, els impostos, en la solidaritat de classe, en els piquets veïnals a les vagues, etc etc.

Igual que el sindicalisme de classe ha passat a ser un sindicalisme de conciliació, les Associacions de Veïns, han deixat de ser eines de lluita de la classe obrera en els barris per ser simples mediadors i, mitjançant prebendes, corretja de transmissió de l'Estat al barri.

Els i les comunistes tenim el deure d'articular respostes organitzatives de masses en els barris i viles, que incorporin als sectors més avançats de la classe treballadora entorn el programa del FOPS, on treballadors i treballadores, jovent, pensionistes i jubilats i petits propietaris empobrits confrontin les polítiques burgeses i lluitin i s'organitzin en la defensa de l'ensenyament i la sanitat pública, el transport públic, per l'habitatge o contra les retallades, per posar uns pocs exemples. Sempre amb una perspectiva que superi la immediatesa i projecti les reivindicacions a la superació del capitalisme i la conquesta del socialisme.

El moviment de masses entorn l'organització dels i les estudiants de grau superior i mig ha de ser un altra eix del FOPS. Els i les comunistes, principalment els i les Joves Comunistes, tenim l'obligació de fer que el moviment dels i les estudiants transcendeixi el caràcter sectorial per convertir-se en un moviment de classe que organitzi el jovent estudiant de classe obrera, reculli les seves reivindicacions i les llanci a combatre amb la resta de la classe obrera catalana pel socialisme.

El FOPS, en funció de les necessitats de la classe obrera, el moviment popular i el propi desenvolupament i accentuació de la lluita de classes i del Partit de la classe obrera, haurà de desenvolupar noves organitzacions de masses. Organitzacions feministes classistes, antiimperialistes o ecologistes son exemples.

Coordinar i encarar el conjunt d'organitzacions de masses en el combat revolucionari, amb un únic objectiu final, el socialisme, ofereix a la classe obrera i el seu Partit una "potència de foc" invencible.

Però això cal traslladar-ho de la teoria a la pràctica. El Partit i la Joventut ens hem d'implicar plenament en el desenvolupament del FOPS, principalment en

els CUO i el moviment obrer, el moviment popular als barris, el moviment veïnal i al moviment estudiantil.

3.4 El programa polític del Partit Comunista i del FOPS

El Partit Comunista té la missió d'orientar i desenvolupar la lluita de la classe obrera en la conquesta dels seus drets i del poder. Aquesta tasca té un caràcter dialèctic i en funció del desenvolupament i de l'elevació de la consciència de classe, el projecte revolucionari es desenvoluparà més o menys. Per tant, una missió fonamental del Partit Comunista en la seva intervenció política directe amb la classe, és elevar la consciència de la classe fins a convertir-la en classe per si.

Considerar que és un procés dialèctic, no vol dir en cap cas que el Partit hagi de tenir un doble o un triple discurs. Això és una pràctica típica de l'oportunisme, en el que en funció del públic es pot ser més o menys independentista, més o menys revolucionari, reformista o internacionalista, etc.

Quan s'intervé en un sindicat, assemblea veïnal o altra front de masses, s'intervé en una estructura de masses intentant vincular els problemes concrets de les masses i la seva lluita espontània amb la contradicció capital-treball. D'una manera pacient teixim hegemonia, encara que inicialment estem en minoria i a les masses les portem a les nostres posicions mitjançant el nostre treball, la nostra honestedat, el coneixement de la realitat concreta i la seva possible solució de la problemàtica lligada, de manera científica, amb la nostra proposta estratègica.

Quan parlem de l'elevació de la consciència de la classe obrera, no parlem d'un interruptor que els i les comunistes activem a voluntat amb unes paraules o maneres màgics.

L'objectiu immediat del Partit és articular i aglutinar cada cop a un major nombre d'obrers i obreres i del poble en general entorn el programa del Partit Comunista i del FOPS. Aquesta tasca requereix que els i les militants comunistes desenvolupem, aprenguem i perfeccionem les nostres habilitats per analitzar de forma científica cada marc de lluita en funció dels seus components, els seus interessos objectius, la seva subjectivitat, la capacitat de combat i el nivell de confrontació amb el capitalisme capaç d'assumir.

Aquest anàlisi ens ha de permetre modular la nostra intervenció i discurs, planificar els objectius temporalment i poder anar fent les correccions necessàries en el rumb per arribar a l'objectiu, que com hem dit abans, és incorporar a cada cop més sectors al FOPS i al Partit.

El programa, en aquest sentit, és essencial per vincular als treballadors i treballadores entorn un projecte i uns objectius.

El programa del Partit Comunista incorpora elements tàctics, vinculats al moment històric concret i que varien en funció del desenvolupament concret de la lluita de classes i ha de respondre als interessos immediats de la classe obrera.

Però respondre als interessos immediats no vol dir que és un programa reformista. És un programa orientat i subordinat al programa estratègic del Partit, a la conquesta del socialisme-comunisme. El programa tàctic permet l'acumulació de forces entorn el FOPS i el Partit, suma a les masses al combat pels seus interessos i eleva la consciència classista.

Aquest programa tàctic està en constant desenvolupament i revisió, per tant, en unes tesis polítiques congressuals no escau detallar-lo, però en trets generals, el programa tàctic dels i les comunistes gira entorn els següents eixos:

- a) La defensa, la recuperació i la millora dels salaris i el poder adquisitiu de la classe obrera
- b) La defensa i millora dels drets socials i laborals
- c) El combat de la corrupció de les classes dominants i el seu Estat
- d) Pel control obrer
- e) Per un nou estatut dels i les treballadores
- f) La lluita contra l'atur, l'acomiadament lliure i el frau empresarial
- g) La defensa del serveis públics i la lluita contra les privatitzacions
- h) La nacionalització dels sectors estratègics, la industrialització i la reforma agrària
- i) Les llibertats democràtiques, pels drets sexuals i reproductius, per la igualtat de gènere
- j) La defensa de l'entorn i el territori
- k) L'antiimperialisme i la defensa de l'autodeterminació

Aquests eixos programàtics han de ser desenvolupats pel Partit i incorporats dins el FOPS. El seu caràcter antimonopolista i antiimperialista és inassumible pel capitalisme i ha de situar a la classe obrera organitzada entorn el seu Partit i les seves organitzacions de masses en posició de provocar la crisi revolucionària que ens situï en disposició d'arrencar el poder a la burgesia i iniciar el procés d'edificació del socialisme.

El Partit no es pot limitar a aglutinar a la classe obrera entorn el programa tàctic, ens quedaríem a mig camí. El programa estratègic, el programa per la construcció del socialisme-comunisme a Catalunya ha de ser assumit per la classe obrera.

El Partit ha de presentar des d'un principi aquest programa, i, en funció de l'elevació de la consciència de la classe obrera, provocada per l'accentuació de la lluita de classes i el creixement del FOPS entorn el seu programa tàctic, serà assumit per cada cop més treballadors i treballadores.

El PCPC ha d'explicar que l'únic model que té a la classe obrera en el seu centre és el socialisme científic, hem de combatre la propaganda anticomunista amb la que la burgesia ha bombardejat la consciència dels treballadors i treballadores, i hem de defensar sense ambigüitats les experiències de construcció del socialisme del S/XX, especialment la gloriosa Revolució d'Octubre i l'experiència Soviètica, que lluny d'haver fracassat o implosionat, com afirma la propaganda burgesa, va ser derrotada per una contrarevolució en el marc de l'ofensiva de l'imperialisme contra el socialisme, procés contrarevolucionari amb unes bases teòriques i estructurals provinents del XXè Congrés del PCUS.

L'herència de l'URSS, en els camps científics i tècnics, en l'educació i la formació de tot el Poble, en la salut, la cultura, la solidaritat i l'internacionalisme proletari, han de ser explicats i difosos.

El programa estratègic del PCPC té els següents elements:

1. **La dictadura del proletariat i l'organització de l'Estat Socialista.** El procés revolucionari derogarà l'ordre jurídic burgès, destruint el vell aparell estatal i constituirà el nou Estat Socialista, expressió organitzada del poder del proletariat revolucionari, regit pels principis del centralisme democràtic, combatent tot residu burgès i tota temptativa contrarevolucionària. Serà promulgada una nova Constitució i un nou ordenament jurídic d'acord amb les noves relacions socials i amb la propietat socialista. La dictadura del proletariat té com a primera missió l'abolició del vell sistema de poder i propietat, reorganitzant la part del vell aparell de gestió que hagi de perviure des de la subordinació a les prioritats i objectius del nou poder socialista.

Al seu torn, la dictadura del proletariat té com a funció reorganitzar la producció en lluita oberta amb aquesta dictadura de classe, que en el capitalisme desenvolupat pren la forma de democràcia burgesa. Els i les comunistes, en la dictadura del proletariat expressem el caràcter de classe de l'Estat i de totes les institucions socials i culturals, que han d'estar sotmeses als interessos de la classe obrera, de la gran majoria, basats en la propietat col·lectiva dels mitjans de producció. És el que anomenem democràcia obrera.

La dictadura del proletariat, la democràcia obrera, ha de garantir la defensa de les conquestes proletàries i l'edificació de l'Estat Socialista, organitzar la producció en funció dels interessos i necessitats de la classe obrera, de forma científica, planificada i centralitzada; combatent i eliminant les restes i les inèrcies que quedin del capitalisme i de la burgesia.

La dictadura del proletariat converteix a la classe obrera catalana en classe nacional en el poder.

2. **El paper dirigent del Partit Comunista.** A la dictadura del proletariat juga un paper dirigent l'avantguarda organitzada de la classe obrera, el Partit Comunista. Aquest rol sorgeix de la seva capacitat per conduir la participació massiva de la classe obrera en l'organització de la societat i en la producció, jugant un paper essencial el control obrer.

El Partit Comunista ha de vetllar per la composició classista de seus òrgans de direcció, de la seva militància i de les institucions rectores de la dictadura del proletariat sorgides de la lluita victoriosa, amb les que mantindrà un constant vincle orgànic en l'exercici del poder estatal. És tasca prioritària del Partit Comunista conquerir el predomini de les relacions de producció comunistes, aportant un incessant impuls polític en aquest procés mitjançant l'estímul permanent a la participació de les masses.

3. **Les institucions obreres i populars, les organitzacions de masses i la participació obrera i popular.** La dictadura del proletariat és, en essència, una forma superior de democràcia, la democràcia obrera i popular. Les institucions del poder obrer i popular seran creades per la classe obrera i els seus aliats en el procés de lluita cap al socialisme i seran institucionalitzades pel període constituent.

La cèl·lula bàsica decisiva, electoral i de control, en forma d'assemblea de treballadors, s'assentarà en les unitats productives, garantint, amb això, la direcció i control per part de la classe obrera. Les masses tindran una participació activa en la construcció del socialisme en totes les esferes de la vida social, jugant un paper determinant les organitzacions de masses: sindicals, juvenils, estudiantils i de la dona, essencials en la constant mobilització de masses que caracteritza la revolució socialista.

4. **La derrota històrica del patriarcat.** La revolució socialista assentarà la base material necessària per posar fi a la històrica discriminació i opressió patriarcal que, en les anteriors formacions socioeconòmiques, ha patit la dona al llarg de la història. El socialisme, en el seu desenvolupament,

comportarà la derrota històrica del patriarcat i de tota forma de dominació. La dictadura del proletariat assumirà, des del primer moment, el procés de canvi de la base material en què s'assenta el patriarcat. Establirà la plena socialització del treball reproductiu amb un pla específic d'organització de llars d'infants populars, centres de tercera edat i per a persones dependents, menjadors obrers, bugaderies col·lectives, etc. La lluita ideològica contra el patriarcat i seves manifestacions masclistes jugarà un paper essencial en la revolució cultural. El poder obrer mantindrà una constant vigilància revolucionària i una lluita constant i implacable fins a la derrota del patriarcat. En aquesta lluita jugarà un paper decisiu tant el Partit Comunista com l'organització de masses de la dona, que tindrà, en aquest combat, la seva principal raó de ser, al costat de la constant mobilització de les dones proletàries per a la construcció i defensa del socialisme.

La família ha estat durant segles una institució reaccionària, transmissora de valors retrògrads i cèl·lula bàsica de reproducció del patriarcat. La família burgesa apareix condicionada per elements de caire econòmic: l'amor està subjecte, com tot en el capitalisme, al preu, a valor de canvi. En el socialisme, finalment, en alliberar la dona completament dels lligams patriarcals domèstics i de producció, en alliberar a la família de la tasca de proporcionar mitjans econòmics per a la supervivència dels seus membres no productius, només quedaran en peu l'afecte i l'amor, donant pas a formes noves de relacions afectives entre pares i fills, al si d'una comunitat de persones lliures i iguals.

5. **La formació en el socialisme.** Per fer triomfar el socialisme, és a dir, per arribar al comunisme, s'ha de potenciar la creació de dones i homes nous que parteixi de dos aspectes fonamentals. Per una banda, la formació massiva de la classe obrera des del punt de vista tècnic, científic i cultural, perquè estigui en condicions d'exercir amb plenes garanties seu rol dirigent, i, de l'altra, la transformació en paral·lel de la producció cultural.

El poder socialista no pot permetre congelar les velles formes capitalistes de producció de cultura i coneixement; per tant, s'haurà de potenciar la capacitat artística, cultural i esportiva com a part fonamental i característica essencial de cada ésser humà. Per això, l'Estat posarà a disposició dels col·lectius obrers totes les eines al seu abast per al ple desenvolupament de les iniciatives que sorgeixin des de la base. D'aquesta manera, s'ha d'aixecar una nova forma de cultura de masses, mai abans vista, que es guiarà per la nova realitat revolucionària que batega en la base econòmica del socialisme. Així, asseurem les bases perquè la producció cultural

estigui fora de l'acció de la llei del valor, que no sigui una mercaderia. Per aquesta comesa, les tecnologies de la informació i la comunicació jugaran un paper protagonista, podent, per fi, revelar tot el seu potencial com a transmissores del coneixement i de la cultura, i no constretes per unes relacions socials basades en la propietat privada, com passa en l'actualitat. Així mateix es traslladarà la concepció del món científica i la doctrina harmònica del marxisme-leninisme.

6. **La política internacionalista proletària.** L'Estat Socialista serà ferm bàl·lard i lleial rereguarda de la classe obrera mundial, proclamarà la seva amistat amb tots els pobles del món i traurà estretes relacions de col·laboració i germanor amb quants països transitin per la senda del socialisme i l'antiimperialisme. L'Estat Socialista col·laborarà activament amb els pobles que així ho necessitin i sol·licitin, mitjançant l'organització de brigades internacionalistes d'intervenció en quants països ho requereixin. La revolució cultural, sota direcció del Partit, instruirà a tota la classe obrera i al conjunt del poble en els principis de l'internacionalisme proletari i en els valors de pau, amistat i solidaritat antiimperialista. A la Constitució socialista es renunciarà expressament a la guerra com instrument de política exterior i proclamarà el seu compromís actiu amb la pau mundial, amb el dret d'autodeterminació i amb la sobirania dels pobles.
7. **La defensa de la pàtria socialista.** La dictadura del proletariat desmantellarà el vell exèrcit i totes les institucions repressives pròpies del capitalisme. La defensa de la pàtria socialista davant qualsevol amenaça serà tasca de la classe obrera i de les masses treballadores. Fins que no triomfi definitivament la revolució socialista en una majoria de països, donant-se les condicions per a l'extinció de l'Estat i el triomf complet de les relacions de producció comunistes, l'Estat Socialista organitzarà el seu sistema defensiu sota la concepció de guerra de tot el poble, instruint militarment al conjunt de la població, que serà organitzada en milícies populars, creant, a la vegada, destacaments professionalitzats integrats per joves d'extracció proletària educats en els principis comunistes.
8. **Del Socialisme al Comunisme.** Des del primer moment, el socialisme ha d'anar generant les noves relacions socialistes. Partint d'una realitat econòmica heretada del capitalisme, conviuran diferents formes de propietat (petita propietat, cooperativa, socialista), que han d'anar creant la base econòmica del comunisme a través d'una àmplia automatització de la producció, la reducció de jornada laboral i la rotació en els llocs de treball que elimini les diferències entre el treball simple i el complex-manual i intel·lec-

tual en la seva formulació clàssica. Així, es crearà un nou tipus de treballador, integral, no cosificat ni alienat, que realitza i concep el procés productiu en la seva totalitat, no ja dins de la seva pròpia empresa, sinó a l'empresa de l'Estat, que és, al seu torn, l'Estat de la classe obrera.

Sobre aquesta base, planificant l'extensió de les relacions socials comunistes, podrà anar arraconant-se, per fases, els sectors en què operi la llei del valor. En primer lloc, sostraient productes del mercat -El primer, la pròpia força de treball-, en segon lloc, eliminant transaccions comercials entre empreses socialistes i, finalment, a la distribució de productes.

La supressió de l'atur crea un problema de nou tipus a l'economia socialista: la motivació del treballador no prové ja de la coerció econòmica de l'exèrcit de reserva, del risc de la fam i la misèria. La motivació per treballar ha de trobar les seves fonts en la solidaritat, la camaraderia, el sentir-se part integrant d'un projecte dirigit a suprimir les classes socials i tota forma d'opressió. Aquest estímul moral, combinat adequadament amb l'estímul material, crea una potent palanca per a la transformació revolucionària del passat heretat del capitalisme. No es tracta de vincular la classe obrera a la propietat, sinó de fer desaparèixer la idea mateixa de propietat sobre els mitjans de producció.

La importància de suprimir les diferències entre treball simple i complex, i entre la ciutat i el camp, són vitals per a la supervivència del socialisme i la seva transformació en la fase superior, el comunisme. Si les diferències es congelen, si la classe obrera segueix realitzant un treball parcial, com a apèndix de les màquines, sense poder participar en els processos de presa de decisió, sense comprendre la totalitat del procés productiu, sense ser protagonista de la realitat política, cultural i social, no podrà fer el paper dirigent per complir la seva missió històrica. Els treballadors i treballadores l'ocupació dels quals és principalment intel·lectual es col·locaran per sobre dels que realitzin el treball simple i faran servir el monopoli del coneixement en el seu propi benefici: abans o després, l'oportunisme i el burocratisme seran l'avantsala d'una plataforma política el horitzó estratègic no serà un altre que la restauració del capitalisme. De la mateixa manera, es fa necessari transformar les relacions entre el camp i la ciutat, fent d'aquestes últimes zones habitables i de dimensió raonable, en equilibri amb el medi ambient, i el respecte escrupolós a la naturalesa que les acluca. Al seu torn el camp i el sector agropecuari, amb unes polítiques adequades a l'ordre socialista realitzarà una producció d'acord a les necessitats reals de consum, alhora que elevarà el seu espai vital, equiparant-lo amb el medi urbà.